

บทสวดที่ ๑

“ดวงตกนะเรานะ”

เสียงทักที่ดังมาจากทางด้านหลังเรียกพัดพารัตนาให้หันกลับไปหาเจ้าของเสียง เรียวคิ้วโก่งงามเล็กน้อยขึ้นนิดๆ อย่างประหลาดใจขณะที่ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนกวาดมองใบหน้าหล่อเหลาปานสลักเสลาจากหยกของคนพูดด้วยความรู้สึกเหมือนตนเองหลุดไป

“คะ? คุณ...พูดกับฉันหรือคะ”

หญิงสาวหันซ้ายหันขวาไปรอบๆ ร้าน แล้วเริ่มคิดว่าตนเองเพ่งถามเรื่องโง่ๆ ออกไป ในเมื่อมีเธอยืนอยู่ตรงนี้เพียงคนเดียว เขาจะพูดกับใครอื่นได้กันเล่า

“อ้อฮี้ ผมคงไม่พูดกับตัวเองหรือมั้ง”

หลู่ลากเสียงยานคาง เขานั่งเฝ้าค้างอยู่กับตู้กระจกที่มีเครื่องประดับจากหยกชิ้นเล็กร้อยชิ้นวางเรียงรายอย่างสวยงามเป็นระเบียบอยู่เต็มพื้นที่ แต่น่าประหลาดนักที่ดวงตาสีฟ้าอมเทาราวท้องฟ้าปกคลุมด้วยเมฆหมอกยามเช้าของเขากลับดึงดูดความสนใจของผู้คนได้มากกว่าหยกเนื้อดี

“เข้ามาใกล้อีก”

หญิงคงนั่งท่าเดิม ริมฝีปากหยักลึกยกแ้มขึ้นเป็นรอยยิ้มเยือกเย็น นัยน์ตาสีฟ้าอมเทาจางๆ นั้นนิ่งสนิทจนไม่อาจอ่านอารมณ์ความรู้สึกใดๆ ได้ แต่ไม่รู้ทำไมพุดพารัตนาถึงได้ยอมเชื่อฟังคำพูดของเขาและขยับเข้าไปจนชิดกับตู้กระจกอย่างว่าง่ายเสียอย่างนั้น

“อ้อหือ ไม่ใช่แค่ดวงตกล้วนมั้ง มีเคราะห์ใหญ่รออยู่เลยละ”

ขณะที่พูดนั้น สีหน้าท่าทางเกียจคร้านของเขาไม่เปลี่ยนไปเลยสักนิด มีแต่คนฟังที่เริ่มหน้าเสียขึ้นมาหน่อยๆ

“แค่มองหน้าก็รู้ไปถึงขนาดนั้นเลยหรอคะ” พุดพารัตนาอึ้งๆ
“โหงวเฮ้งฉันแยขนาดนั้นเชียว”

เธอเริ่มรู้สึกว่าผู้ชายคนนี้ชักไม่น่าไว้วางใจเสียแล้ว ดีไม่ดีอาจจะกำลังคิดหลอกลวงของให้เธออยู่ก็เป็นได้

“หน้าผั่งขนาดนี้รู้จักโหงวเฮ้งด้วยหรือเรา”

สาวน้อยที่อยู่ตรงหน้าเขาคือนี่ มองปราดเดียวก็รู้ว่ามึนเลือดตะวันตก ผสมอยู่อย่างเข้มข้น แม้เหมือนเพิ่งพ้นวัยเด็กมาสู่วัยสาวเต็มตัวได้ไม่นาน แต่การสวมเสื้อยืดและกางเกงยีนก็ไม่ได้ทำให้เธอดูเป็นเด็กกะโปโลเลยสักนิด เธอชอบบาง ทว่าอึดตามไปทุกส่วน โค้งในส่วนที่ควรโค้ง เว้าในส่วนที่ควรเว้า โดยเฉพาะสะโพกกลมกลิ้งที่รับกับท่อนขาเพรียวยาวนั้นเสริมให้เธอดูเหมือนนางแบบบนหน้าปกนิตยสารที่ ‘เมีย’ ของเขาชอบอ่านไม่มีผิด

“ฉันโตที่เมืองไทยมาตั้งแต่เด็กนะคะ ฉันว่าฉันพูดไทยชัดกว่าคุณอีก”

พุดพารัตนาหัวเราะเกณๆ ตั้งแต่บิดาชาวฝรั่งเศสเสียชีวิตไปเมื่อตอนที่เธออายุได้ ๑๓ ปี เธอกับมารดาก็ลงหลักปักฐานอยู่ที่ประเทศไทยมาตลอด แน่แน่นอนว่าการเริ่มต้นใหม่ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับคนไร้ญาติขาดมิตรอย่างพวกเธอสองคนแม่ลูกเลย แต่ยังโชคดีที่บิดาของเธอพอมิเพื่อนเก่าอยู่บ้าง แม้ท่านจะเสียไปแล้ว พวกเขาก็ตยังหยิบยื่นความช่วยเหลือให้เธอกับแม่

อย่างไม่มีรังเกียจรังอน ทำให้สามารถตั้งหลักเริ่มต้นชีวิตใหม่ได้ในเวลาไม่นาน

“พูดไทยชัดกว่า ไม่ได้หมายความว่าดูตงเก่งกว่านี้”

หลู่เล็กคิดว่าชายขึ้นข้างเตียงอย่างยียวน ที่จริงสำเนียงไทยของเขาจัดว่าชัดมากแล้ว มีเพียงการออกเสียงพยัญชนะบางตัวเท่านั้นที่ทำให้หญิงสาวพอจับได้ว่าเขาน่าจะเป็นคนต่างชาติแน่ๆ เพียงแต่เดาไม่ออกกว่าเป็นคนชาติไหน รูปร่างของเขาดงามแปลกตา เหมือนผสมผสานส่วนที่ดีที่สุดของทุกเชื้อชาติเอาไว้ ไม่เจาะจงว่าสืบเชื้อสายมาจากผู้คนในทวีปใดทวีปหนึ่งทั้งสิ้น รูปร่างแต่ให้ความรู้สึกเหมือนไม่มีตัวตนอยู่จริงบนโลกนี้อย่างไรก็ไม่รู้...

“แบมือแล้ววางบนนี้สิ”

เขาเคาะนิ้วบนกระจกใสเบื้องหน้า พัดพัดพัดตาลอยลอคตา เธอเริ่มมองหาทิวเพื่อนตัวดีที่เป็นคนชักชวนกันมาที่นี่ แต่กลับไม่เห็นแม้แต่เงาจะว่าไป...บรรยายกาศในส่วนนี้ของร้านก็ดูเงียบสงัดพิกล ประหนึ่งว่ามีเธอกับผู้ชายคนนี้อยู่กันเพียงลำพังทั้งที่ตอนเดินเข้าร้านมาก็เห็นลูกค้าชาวไทยและชาวต่างชาติกลุ่มใหญ่ยืนฟังคุณลุงเซมทัตบรรยายเรื่องราวมหัศจรรย์พันลึกของหยกให้ฟังอยู่แท้ๆ

ธารหยกนับเป็นร้านเครื่องประดับเก่าแก่แห่งหนึ่งในเชียงใหม่ เหมหรือคนที่ใครๆ ก็รู้จักกันในนาม ‘เหมเซียนหยก’ เป็นคนก่อตั้งร้านนี้ขึ้นมาจากการประกอบการที่คร่ำหวอดอยู่ในวงการหยกมาเกือบครึ่งชีวิต แม้คนในท้องถิ่นจะเคยได้ยินว่าการเริ่มต้นธุรกิจของเหมไม่ได้ใสสะอาดอะไรนัก มีเรื่องของการต่อสู้พาดพิงกันถึงเลือดถึงเนื้อเพื่อแย่งกันประมูลหยกเนื้อดีจากเหมืองพม่า หรือแม้แต่การลักลอบนำหยกข้ามชายแดนเข้ามาอย่างผิดกฎหมาย แต่นั่นก็เป็นเพียงเรื่องเล่าที่ไม่มีหลักฐานใดๆ มารองรับ จึงไม่ต่างจากนิทานหลอกเด็กและไม่มีใครเชื่อถือจริงจัง

กิจการของธารหยกในยุคแรกเจริญรุ่งเรืองเป็นอย่างมาก เหมวาง

รากฐานให้ลูกหลานในรุ่นหลังไว้ได้อย่างมั่นคง เมื่อเขมทัตต์ผู้เป็นบุตรชายมารับช่วงต่อ ร้านที่เคยเป็นเพียงคูหาเล็กๆ ใกล้กับกาตหลวงจึงขยับขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ และสุดท้ายก็สามารถซื้อที่ทางแล้วย้ายมาตั้งอยู่ที่นั่นจนถึงปัจจุบัน มีหน้าร้านยังมีโรงงานเป็นของตนเอง จึงมีกำลังการผลิตส่งหยกที่แปรรูปเป็นเครื่องประดับหรือของประดับตกแต่งบ้านออกไปขายต่างประเทศอย่างเป็นล่ำเป็นสัน ต่อให้ในยุคต่อมาความนิยมหยกในไทยลดลงบ้างก็ยังประทับ-ประกอบกิจการผ่านช่วงภาวะเศรษฐกิจตกต่ำมาได้โดยไม่เจ็บตัวมากนัก

ทุกวันนี้เหมวามือ ถอยไปคอยให้คำปรึกษาอยู่เบื้องหลัง และสนับสนุนให้เขมทัตต์ เขียนหยกรุ่นใหม่ดูแลกิจการอย่างเต็มตัว ซึ่งเขาก็ทำได้ดีมาก รู้จักปรับตัวให้เข้ากับยุคสมัย ใช้สื่อสังคมออนไลน์ในการโปรโมตจนร้านเป็นที่รู้จักในวงกว้าง รวมไปถึงออกแบบเครื่องประดับหยกในรูปแบบที่ทันสมัยมากขึ้นออกมาวางขาย เป็นการขยายฐานลูกค้าวัยรุ่นให้เพิ่มมากขึ้นอย่างชาญฉลาดที่สุด

ไม่คิดเลยว่าจู่ๆ ก็เปลี่ยนแนวทางการตลาดมาใช้โซเชียลเน็ตเวิร์กเป็นตัวดึงดูดลูกค้าเสียนี้...

พิตพาร์ตชาลอมองเลี้ยวหน้าคמกายของคนที่กำลังก้มมองลายมือของเธออย่างตั้งใจ เท่าที่จำได้ เขมทัตต์มีลูกสาวคนเดียวชื่อญาตาวิ เพิ่งเรียนจบระดับปริญญาตรีและกลับมาจากต่างประเทศเมื่อไม่นานมานี้ ดังนั้น...ผู้ชายคนนี้น่าจะเป็นลูกชายของเขมทัตต์แน่ แต่น่าจะเป็นญาติทางฝั่งใดฝั่งหนึ่งกระมังถึงได้ออกมาขายของหน้าร้านโดยไม่ต้องใส่ยูนิฟอร์มเหมือนพนักงานคนอื่น ๆ

“ดวงกุดขนาดนี้ ถ้าวอดได้ก็เรียกว่าปาฏิหาริย์แล้ว”

หลูใช้แท่งหยกสีเขียวรูปทรงยาวเหมือนตะเกียบผอมๆ ลากไปตามเส้นชีวิตบนฝ่ามือของหญิงสาวเพื่อที่จะได้ไม่ต้องแตะเนื้อต้องตัวของอีกฝ่ายตรงๆ

เธอกะปริบตาปริบๆ เพื่อให้แน่ใจว่าไม่ได้เห็นภาพหลอน เมื่อครู่เธอ

เห็นเขาตั้งแท่งหยกนี้ออกมาจากอากาศอันว่างเปล่า

นี่เขา...เป็นนักมายากลอย่างนั้นหรือ

“แหม ฟังแล้วเหมือนไม่มีอะไรดีเลยสักอย่าง นี่หมายความว่าฉันคงต้องซื้อหยกสักชิ้นสองชิ้นไปเสริมดวงโช้ไหมคะ”

พัดพารัตนาหรีตตามองหลูอย่างจ้องจับผิด พวกหมอดูลงโลกก็ขึ้นต้นคำพูดแบบนี้กันทั้งนั้นแหละ เทียวพรรณนาว่าเหยื่อมีเคราะห์ร้ายต่างๆ นานา จากนั้นเริ่มรูดไถค่าสะเดาะเคราะห์หรือไม่ก็หลอกขายเครื่องรางราคาสูงลิบลัว อีตาคนนี้ก็คงเหมือนกันนั่นละ!

“คิดว่าผมจะหลอกขายของเด็กตัวกะเปี้ยอย่างคุณอะนะ ดูถูกกันเกินไปหน่อยมั้ง รู้ไหมว่าระดับผมเนี่ย ต่อให้คนตั้งโต๊ะเครื่องเซ่นบวงสรวงทำพิธีอัญเชิญใหญ่โต ถ้าผมไม่มีอารมณ์ก็อย่าหวังว่าจะเหาะไปดูดวงให้เลย”

หลูเงยหน้าขึ้นมองสีหน้าจิตเจื่อนของสาวน้อยลูกครึ่งตรงหน้าแล้วส่ายยิ้ม นานแล้วที่ไม่ได้เจอเรื่อง ‘น่าสนุก’ จนอยากยื่นมือเข้าไปยุ่งด้วยแบบนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเขาใช้แท่งหยกเขี่ยดูเส้นด้ายสีแดงที่นิ้วนางของเด็กคนนั้นแล้ว เห็นในนิมิตทันทีว่าปลายอีกด้านนั้นผูกอยู่กับนิ้วนางของใคร

ไม่รู้ว่าสวรรค์กลั่นเกลี้ยงหรือนรกส่งเสริมกันแน่ รู้แต่ครั้งนี้นางเข้า ‘ไฉ่เด็กโหง้’ เต็มๆ เชียวละ...

ไม่ตายก็เลี้ยงไม่โต!

“ขนาดนั้นเลยหรอคะ”

พัดพารัตนาไม่รู้ว่าคควรขำหรือร้องไห้ก่อนดี นี่เธอกำลังคุยอยู่กับคนบ้าประเภทไหนกัน ตั้งโต๊ะบวงสรวง? ทำพิธีอัญเชิญ? นี่เขาคิดว่าตนเองเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือไง...คิดมาถึงตรงนี้ หญิงสาวก็เหลียวซ้ายแลขวาอีกครั้งเพื่อดูว่าเพื่อนๆ เดินมาแถวนี้บ้างหรือยังจะได้หาข้ออ้างไปรวมกลุ่มกับคนอื่นๆ เสียที ขึ้นอยู่ตรงนี้อีกพัก เธอคงได้ประสาทกินเพราะเขาแน่ แต่เป็นอีกครั้งที่ต้องผิดหวัง ไม่มีใครเดินผ่านมาสักคน กระทั่งพนักงานร้านก็

เหมือนไม้ใส่ใจห้องเล็กๆ ที่กันเป็นสัดส่วนแยกจากด้านหน้าร้านตรงนี้เลย
 ลักนิต ทั้งที่เครื่องประดับหยกที่เรียงรายอยู่ในตู้โชว์ต่างๆ ในห้องนี้สวยงาม
 จนน่าจะเรียกลูกค้ากระเป๋าหนักได้สบายๆ แท้ๆ

ทำไมถึงไม่มีลูกค้าคนไหนสนใจเข้ามาชมสินค้าชั้นเลิศพวกนี้เลย
 แปลกเสียจริง...

“ขนาดนั้นแหละ ระดับนี้แล้ว จะให้น้อยกว่านั้นได้อย่างไรกันเล่า”
 หลู่ยัดตัวตรง พยายามกลั่นเสียงหัวเราะสะใจเมื่อนึกถึงเรื่อง ‘โคตรสนุก’ ที่
 กำลังจะเกิดขึ้นเอาไว้อย่างสุดความสามารถ “วันนี้คุณทำให้ผมอารมณ์ดีมาก
 ฉะนั้นผมจะมอบของขวัญให้คุณหนึ่งชิ้นเป็นการตอบแทน”

เขาไขตู้กระจกตรงหน้าแล้วหยิบจี้หยกสีดำทรงเรือออกมาหนึ่งชิ้น หยก
 ชิ้นนี้มีขนาดเล็กกว่าผลมะยมชนิดนิดหน่อย ทว่ามีรูปร่างแบนและหนาไม่เกิน
 ห้ามิลลิเมตร ด้านบนแกะสลักเป็นกิเลนที่กำลังบินทะยานอยู่บนก้อนเมฆ
 อย่างสง่างาม ใบหน้าของสัตว์เทพนั้นดุเด่นและสมจริงมากอย่างเหลือเชื่อ
 ทุกเส้นสายที่ช่างสลักลงไปบนเนื้อหยกก่อร่างสร้างรูปขึ้นเป็นกิเลนจอมพยศ
 นั้นอ่อนช้อยทว่าทรงพลัง ทำให้ดูราวกับว่ามันกำลังเหินอยู่บนท้องฟ้าพลอย
 ให้สายลมพัดแผ่คอปลิวไสว

พัดพารัตนชมองงานฝีมือชิ้นนี้นั้นด้วยความรู้สึกประหนึ่งว่าเกลียด
 เล็กๆ ที่อยู่บนลำตัวของกิเลนนั้นกำลังขยับตามจังหวะการหายใจของมันเสีย
 ด้วยซ้ำไป

หยกชิ้นนี้แกะสลักได้อย่างประณีตงดงามมาก ดูแล้วสนนราคาน่าจะ
 สูงไม่ใช่เล่น...

“นี่เป็นหยกที่เรียกว่าหยกดำส่องเขียว”

หลู่หยิบไฟฉายเล็กๆ ที่อยู่ในตู้มาส่องด้านหลังของจี้หยก แสงนั้น
 ส่องทะลุผ่านเนื้อหยกออกมาเผยให้เห็นว่าแท้จริงแล้วมันเป็นหยกสีเขียวที่มี
 เม็ดสีเขียวเข้มมากจนมองด้วยแสงปกติเป็นสีดำ แต่เมื่อนำมาส่องแสงให้ทะลุ
 ผ่านเนื้อหินจะเห็นเนื้อสีเขียวมรกตคล้ายเรืองแสงได้ และยิ่งเห็นได้ชัดว่า

ฝีมือลายมือของช่างที่แกะสลักลวดลายบนจี๊ขึ้นนี้ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ ทั้งการลงน้ำหนัก ทั้งความแม่นยำในการสร้างลวดลายแบบนี้ต้องมาจากการสั่งสมประสบการณ์อย่างต่ำสิบปีขึ้นไปแน่ๆ

“พกติดตัวเอาไว้ อย่าถอดถ้าไม่จำเป็น มันจะช่วยคุ้มครองคุณได้อานน้ำก็ไม่ต้องถอด”

“เอ๊ะ...แต่...แต่ของแพงขนาดนี้ฉันคงรับไว้ไม่ได้หรอกค่ะ”

พัตพาร์ตซาธิบส่ายหน้าปฏิเสธเป็นพัลวัน ใครๆ ก็ชอบของฟรีกันทั้งนั้นละ แต่จู่ๆ จะให้รับของมีราคาแบบนี้จากคนแปลกหน้าได้อย่างไรกันเล่า มันผิดมารยาท อีกประการหนึ่งคือเธอไม่รู้จักเขาเลยสักนิด หากเขามีเจตนาไม่ดีแอบแฝงอยู่เล่า เธอจะอย่างไร

“เรื่องเยอะนะเราละ” หลูหยิบเชือกไหมสีแดงมาสอดร้อยจี๊แล้วส่งให้หญิงสาว เขาทำเสียงจิกจิกอยู่ในลำคออย่างไม่สบอารมณ์เมื่อเห็นว่าเธอยังคงยืนนิ่งไม่ยอมขยับ “ผู้ใหญ่ให้ของขวัญก็รับไปเถอะน่า จะระแวงอะไรนักหนา”

คนฟังทำหน้าไม่ถูกหลังได้ยืนเขาพูดคล้ายกับว่าอ่านความคิดของเธอออก แต่ยังไม่ทันได้เปิดปากเถียงอะไรอีก เขาก็ลุกขึ้นยืนแล้วคล้องสร้อยใส่คอของเธอหน้าตาเฉย พัทพาร์ตซาธิบปากค้าง เธอพอดูออกว่าเขาน่าจะตัวสูงอยู่ละ ทว่าไม่นึกเลยว่าพอลุกขึ้นยืนแล้วจะตัวโตผิดมนุษย์มนาเช่นนี้ ขนาดเธอไม่ใช่คนตัวเตี้ยอะไร ค่อยไปทางสูงกว่ามาตรฐานหญิงไทยทั่วไปด้วยซ้ำ ยิ่งสูงไม่พ่นหัวไหลของเขาเลย

นี่มันยักษ์ชัดๆ!

“เชื่อเถอะ พอดูคุณย้อนกลับมาวันนี้ถึงวันนี้ คุณจะต้องขอบคุณผมเป็นล้านครั้ง”

“แต่...แต่ของมันคงแพงมากนะค่ะ ฉัน...ฉันคง...”

“รับไปเถอะค่ะ ถือว่าเป็นของขวัญจากทางร้านเราให้ลูกค้าผู้โชคดีก็ได้”

แถมยังมีแต่ตัวโชว์ไม้สักแกะสลักลวดลายงดงามเรียงรายจนเต็มพื้นที่ ไม่มี
ประตูปานนี้้อย่างแน่นอน

“ฉันไปบอกเพื่อนให้เลิกกันตามสบายเลยนะค่ะ เดี่ยวพี่จะดูตุงตึง
หยกสวยๆ แถมให้ด้วย” ญาติาวี๋มหวาน

“อู๊ย ไม่ต้องหรอกค่ะ แค่อวดราคาให้ก็มากเกินพอแล้ว” พัดพารัตนา
รู้สึกเกรงใจอย่างที่สุด มารดาของเธอก็เป็นคนค้าคนขาย เธอย่อมรู้ว่า
ทุกอย่างมีต้นทุนทั้งสิ้น ชี้นวดแลกแจกแถมบ่อยๆ จะได้อะไรจากไหนกัน
“แล้วสร้อยนี้...”

“รับไปเถอะค่ะ อย่าให้หลู่เสียใจเลย ถึงเขาจะชอบพูดจางงๆ ฟัง
ยากอยู่บ้าง แต่เขาไม่ได้มีเจตนาไม่ดีแอบแฝงหรอกค่ะ” ญาติาวี๋มยืนยันด้วย
น้ำเสียงนุ่มนวล “น้องพลอยไปหาเพื่อนๆ เถอะค่ะ เดี่ยวพี่ตามไป”

“พี่รู้ชื่อของหนูด้วยหรือค่ะ”

หญิงสาวมองคนตัวเล็กกว่าอย่างประหลาดใจเมื่ออีกฝ่ายใช้สรรพนาม
แทนตัวเป็นกันเองกับเธอ เธอจึงใช้ตามบ้างโดยอัตโนมัติ

“รู้สึกะ คุณแม่ของน้องพลอยเป็นลูกค้าของร้านเรานี้ค่ะ ชื่อของน้อง
พลอยแปลกแล้วก็เพราะมาก พี่ได้ยินที่คุณแม่ของน้องพลอยเรียกก็เลย
จำได้แม่น”

พัดพารัตนา...อัญมณีแห่งแสงสนธยา ชาวสิงหล ณ ดินแดนศรีลังกา
ให้นิยามความงามของพลอยสีชมพูอมส้มชนิดนี้ว่างดงามประหนึ่งสีของ
ดอกบัวยามต้องแสงอาทิตย์อัสดง และยกย่องให้เป็นตัวแทนของพระแม่
ลักษมี เทพีแห่งความงามและมั่งคั่งตามคติความเชื่อแบบฮินดู

นับเป็นชื่อที่สมกับสาวน้อยคนนี้อย่างที่สุด...

ก่อนหน้านี้ญาติาวี๋มเคยเห็นพัดพารัตนาที่ร้านพร้อมกับมารดาอยู่
บ้าง ขนาดตอนนั้นอยู่ในชุดนักเรียนมัธยมปลายยังดูโดดเด่นสะดุดตา
เหมือนตุ๊กตาฝรั่งไม่มีผิด ดวงตากกลมโต ขนตาอนงค์ จมูกโด่ง แถม
ริมฝีปากอ้มแดงจัดตัดกับผิวขาวเนียน ใครเห็นเป็นต้องหยุดมองกันทั้งนั้น

“ไม่นึกว่าผ่านไปเพียงปีสองปี ตุ๊กตาตัวน้อยๆ กลายเป็นสาวสะพรั่งเต็มตัวเสียแล้ว ถึงจะยังดูไร้เดียงสาอยู่มาก แต่ดวงตาหวานหยาดเยิ้มที่มีซีแมลงวันเม็ดเล็กๆ อยู่ใต้หางตาข้างซ้ายกลับมีเสน่ห์เย้ายวนและดึงดูดใจผู้คนในแบบที่หาคำอธิบายไม่ได้ เชื่อว่าอีกสักสองสามปีจะยิ่งสวยกว่านี้อีก

“ขอขอบคุณสำหรับจี๋หยกนะคะ เดี่ยวหนูจะยุเพื่อนๆ ให้ซื้อสร้อยข้อมือกันหลายๆ เส้นเลยคะ”

หลังจากปฏิเสธอยู่หลายครั้ง พัดพารัตนาทก็รู้แล้วว่าเปล่าประโยชน์ จึงจำต้องยอมรับของกำนัลไว้พร้อมทั้งตั้งใจว่าจะเจียดเงินเก็บของตนเองไปซื้อสร้อยข้อมือหยกเป็นการตอบแทน ถึงจะไม่ได้มีเงินถุงเงินถังซื้อของราคาแพงๆ ได้ แต่ก็ยังดีกว่าต้องรู้สึกผิดที่เป็นฝ่ายรับอยู่ฝ่ายเดียวละนะ

“ไม่ต้องขนาดนั้นหรอกค่ะ ซื้อเฉพาะเส้นที่ชอบก็พอ”

ญาติสาวหัวเราะเสียงใส...เธอน่ารักมาก พอได้ยิ้มหรือหัวเราะแล้วบรรยากาศรอบด้านก็พลอยสดใสไปด้วย พัดพารัตนาทจึงรู้สึกผ่อนคลายกว่าตอนที่ต้องอยู่กับผู้ชายที่ซื้อหูตามลำพังมาก เธอพูดคุยกอยู่อีกสองสามคำ ก่อนจะขอตัวไปสมทบกับเพื่อนๆ ที่อยู่อีกห้องหนึ่ง

“เพิ่งรู้ว่าเจ๊ก็ใจป่าน่าดูนะหยก ทั้งลดราคา ทั้งแถมของให้เด็กพวกนี้นด้วย”

หลู่ทึ่งวงแขนโอบไหล่บอบบางของสาวตัวเล็กข้างกายแล้วร้งรังของเธอล้อมมาชิด แต่อีกฝ่ายตอบรับด้วยการจิกเล็บหยิกเอวแล้วบิตเต็มแรง

“โ้ยๆ ทำอะไรของเจ๊เนี่ย เจ็บนะ!”

“ไม่ต้องมาแก้งล้าออยเลย เกล็ดหนาไปทั้งตัวอย่างคุณนะ เจ็บเป็นเสียที่ไหน” ญาติสาวเวียงหน้าขึ้นมองชายหนุ่มอย่างคาดโทษ “แล้วคนที่ใจป่กว่าฉันก็คุณนั่นละ รู้ไหมว่าจี๊ที่ให้น้องเขาไปเมื่อกี้เนี่ย ราคาหมื่นหกนะยะ! หมื่นหก! ทำอะไรไม่ปรึกษากันก่อนเลย เห็นผู้หญิงสวยเข้าหน่อยไม่ได้ใจบุญขึ้นมาเลยนะ”

หยกด่าส่งเขี้ยวเนื้อดีขนาดนี้ค่อนข้างหายาก แถมราคายังค่อนข้าง

สูง ยิ่งเกาะจากช่างชั้นครูที่ทำงานกับร้านอาหารมาตั้งแต่เริ่มก่อตั้งร้านด้วยแล้ว จะเรียกราคาเพิ่มอีกเท่าตัวก็ยังได้ ทว่าตอนนั้นนอกจากจะไม่ได้กำไรแล้ว ญาติวียังต้องเป็นคนควักเนื้อจ่ายเข้าบัญชีร้านเสียนี้ ไม่อย่างนั้นได้ถูกคุณพ่อดุหุษาแน่ๆ

แต่เธอก็รู้...ว่าการที่ปล่อยให้หยกขึ้นนั้นแก้ปวดพารัดซาไปย่อมมีเหตุผลสำคัญ

“ก็มันเป็นขึ้นเดียวที่เกาะเป็นรูปกิเลนนี้ หรือเจ้าจะให้ข้ามอบ ‘เกล็ด’ ใหนางแทนกันเล่า”

หลู่กั่มลงจูบแก้มหญิงสาวอย่างเอาใจ เขารู้ว่าแม่ตัวน้อยของเขานั้นจริงๆ แล้วใจดีกว่าเขาไม่รู้ที่ร้อยเท่า เขาก็แค่ใจดีกับบางคนเท่านั้น แต่เธอนะแทบจะเรียกได้ว่ามีเมตตากับคนค่อนข้างโลกเลยเชียว

“พอเลย ไม่ต้องคิดตั้งเกล็ดยกให้ใครทั้งสิ้น เกล็ดของคุณนะตัวปัญหาเลย เดี่ยวก็มีคนบ้าๆ บอๆ มาเปิดศึกแย่งชิงกันอีก วุ่นวายน่าปวดหัว” ญาติวีย้อนใจอย่างหนักหน่วง “แล้วนี่น้องพลอยเขามีเคราะห์หนักมากหรือไง คุณถึงต้องให้หยกขึ้นนั้นแก่เขา”

“หนักเอาเรื่อง” หลู่ยกไหล่ ดวงตามองไปยังหญิงสาวที่ตัวสูงที่สุดในกลุ่ม “หวังว่าหยกที่ข้าใหนางไปจะช่วยผ่อนหนักเป็นเบาได้บ้างไม่มากก็น้อย”

“น้องเขาจะไม่เป็นอันตรายถึงชีวิตใช่ไหมหลู่ เรามีทางช่วยอะไรได้มากกว่านี้อีกหรือเปล่า”

สีหน้าเต็มไปด้วยความกังวลของหญิงสาวเรียกรอยยิ้มแต่แถมบนริมฝีปากหยักลึกของชายหนุ่ม เขากั่มลงจุ่มพิตกระหม่อมของเธอซ้ำๆ อย่างมันเขี้ยว

“ข้ารักเจ้าก็เพราะเจ้ามีจิตใจดีแบบนี้ละ เด็กน้อย” หลู่กระซิบวงแขนแน่นเข้า “ลิขิตฟ้าไม่อาจฝืน ที่พอช่วยได้ข้าก็ช่วยไปแล้ว ที่เหลือก็ต้องดูว่าไอ้เด็กเวรคนนั้นมันจะมีน้ำยาสักแค่ไหน”

“เด็กเวรคนนั้น?” ญาติวียุติเสียงอย่างประหลาดใจ

“ก็ไอ้เด็กซาเมเนอกตัณญูที่กล้าเนรเทศบรรพบุรุษอย่างข้าออกมาจาก
อูลานบาตอร์อย่างไรเล่า”

เป้าเทียนหลง!

เทียนหลงยืนฟังราวระเบียงอัลลอยที่ดัดโค้งเป็นลวดลายดอกไม้
อย่างวิจิตรบรรจง มือข้างหนึ่งคืบบุหรีไว้ ส่วนอีกมือเสยเรือนผมดำลับที่
ตัดสั้นตามสมัยนิยมไปด้านหลังอย่างเชื่องช้า ดวงตาสีฟ้าอมม่วงจางๆ ราว
ดอกพยับหมอกมองเหม่อผ่านม่านควันบุหรีสีเทาหม่นไปยังดวงจันทร์ที่
แขวนกายทาบกับอยู่บนผืนฟ้ายามราตรีกาล แสงนวลตาของมันเป็นสิ่งเดียว
ที่สว่างกว่าแสงไฟจากตึกกรมบ้านช่องต่างๆ ในอูลานบาตอร์ เป็นสิ่งเดียวที่
เขาบอกตนเองว่าจ้องมองมันได้ทั้งคืนโดยไม่เบื่อ...

“ขอไฟหน่อยสิคะ”

เสียงหวานกังวานดังมาจากเบื้องหลัง ชายหนุ่มผืนหน้ากลับมามอง
เจ้าของเสียงนิดหนึ่งแล้วค่อยๆ หันกลับมาด้วยท่าทางเนือๆ เหมือน
ไม่ค่อยสบอารมณ์นักที่ถูกขัดจังหวะพลอดรักระหว่างเขากับดวงจันทร์

“นี่กว่ากลับไปแล้ว”

เทียนหลงคาบบุหรีไว้ในปากขณะที่หญิงสาวในโคตเฟอร์ชนลัตว์
เขย่งตัวขึ้นต่อไฟจากบุหรีของเขาให้แก่มวนที่คาบไว้หมิ่นเหม่ด้วยกลิ่นปาก
อวบอิมของตนเอง สายลมหนาวยะเยือกของเดือนตุลาคมช่วยกระพือให้ไฟ
นั้นลุกวาทิดเร็วขึ้น

“กลับแล้ว ตื่นแล้ว” เธอตอบด้วยรอยยิ้มหวานฉ่ำ ดวงตากวาดมอง
ไปยังใบหน้าหล่อเหลาค่อนไปทางซ้ายของคนตรงหน้าอย่างสื่อความนัย
“คุณทำฉันหมดแรงจนแทบสลบ คนอย่างคุณไม่น่าจะอดอยากปากแห้ง
ขนาดนี้ได้เลยนี่คะ หรือว่าช่วงนี้เครียด เลยใช้ฉันเป็นที่ระบาย?”

“ก็... นิดหน่อย”

ชายหนุ่มตอบเสียงเรียบ ดวงตาหลุมมองใบหน้าที่หลงเหลือเครื่อง-

ลำอางติดอยู่บางเบาแล้วระตุกมุ่มปากขึ้นเป็นรอยยิ้มเยาะหยัน...ที่จริงก็ไม่ผิดหน่อยหรอก หลังจากจบเรื่องวุ่นวายเมื่อช่วงเดือนมีนาคมที่ผ่านมา เขาก็แทบไม่ได้หยุดพักหายใจหายคอเลยสักนิด ปูจอมเขี้ยบใช้งานอย่างหนักหน่วงประหนึ่งจะรีดพลังจิตทุกหยาดหยดออกจากร่างจนไม่เหลือลืออย่างน่าโมโหที่สุด คิดแล้วยังหงุดหงิดไม่หาย พับฝ่า!

“แล้ว...อย่ากระบายต่อไหมคะ”

หญิงสาวลาปลายนิ้วที่แต่งแต้มด้วยสีแดงเบอร์กันดีไปตามกรอบหน้าขาวจัดของชายหนุ่มอย่างยั่วเย้า...เทียนหลงเป็นชายหนุ่มรูปงามเหมือนภาพวาด ทุกองค์ประกอบบนใบหน้าแทบจะเรียกได้ว่าเป็นงานศิลป์ชั้นเลิศ ทั้งริมฝีปากได้รูปสีสด ทั้งจมูกโด่งคมเป็นสัน และไหนดจะปิกคิ้วเข้มพาดเฉียงขึ้นนิดๆ รับกับหางตาที่ตวัดขึ้นแบบตาสงสารหงส์หงส์อีก แต่สิ่งที่ดึงดูดใจตั้งแต่แรกเห็นคือสีอันน่าอัศจรรย์ของดวงตาคู่นี้ เสียหายที่เขามักซ่อนความงามนี้ไว้ใต้คอนแทกต์เลนส์สีดำไว้ชีวิตชีวาจนน่าเบื่อ

“คุณไหวหรือเปล่าละ ชาร์นายน”

เทียนหลงมองคนที่กำลังอัดควันเข้าปอดแล้วเหยียดยิ้มท้าทาย เขากับชาร์นายนไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นคูรัก เพราะเป็นเพียงคู่นอนที่มีรสนิยมน้องกันเสียมากกว่า ความสัมพันธ์ระหว่างกันนั้นหรือก็ฉาบฉวย อาจมากกว่าเพียงวันไนต์สแตนดาร์ด ทว่า...ไม่ผูกมัด ไร้ความผูกพัน ร้อนแรงแค่บนเตียงเมื่อไฟสวทหมดแล้วก็ต่างคนต่างแยกทางโดยไม่รู้สึกลำบากอวสานแต่อย่างใด ใช้ว่าชาร์นายนไม่สวย เธอสวยเช็กชี้ในแบบที่ผู้ชายทุกคนปรารถนาให้นอนร่อยอยู่บนเตียง เพียงแต่ไม่ใช่แบบที่เขาชื่นชอบเป็นพิเศษเท่านั้น

“คุณนั่นละ ไหวหรือเปล่า”

ชาร์นายนหัวเราะตอบ เทียนหลงพนันคว้นออกทางจมูก ดวงตาเป็นประกายวิบวับยามอีกฝ่ายค่อยๆ เปิดสวทเสื้อคลุมขนสัตว์ เผยให้เห็นเรือนกายเปลือยเปล่าขาวโพลนขัดฉูดตาเหมือนอุณภูมิติดลบยามตีสามของอุลานบาตอร์ไม่มีผลใดๆ ต่อเจ้าตัวเลยสักนิด สองหนุ่มสาวสบตากันอยู่ครู่

หนึ่งก็โยนกำธนบุรีในมือทิ้งลงพื้นแล้วโผล่เข้ากอดรัดและซุกใช้กันโดยไม่ต้อง
มีอารมณ์ขบถยืดยาวใดๆ อีก

“ซ็อน...”

ชาร์นชายเรียกชายหนุ่มเป็นภาษาหมองโกเลีย เขาเป็นชาวมองโกเลีย
แท้ๆ แต่กำเนิด ทว่าน่าขันนักที่มีชื่อแซ่เป็นภาษาจีน แกมยังมีใบหน้าที่เดา
เชื้อชาติได้ยาก ขนาดเธอเองยังคิดว่าเขาเป็นลูกครึ่งเชื้อชาติใดเชื้อชาติหนึ่ง
เมื่อแรกพบกันเสียด้วยซ้ำ

เทียนหลางมีความหมายว่าหมาป่าสวรรค์ ชาร์นชายจึงเรียกเขาว่าซ็อน
(ЧОНО) ซึ่งมีความหมายว่าหมาป่าในภาษาหมองโกเลีย เธอจำได้คลับคล้าย
คลับคลาว่าปู่ของเธอเป็นคนตั้งชื่อนี้ให้และมีเพียงคนสนิทเท่านั้นที่ได้รับ
อนุญาตให้เรียกเขาด้วยชื่อนี้ได้ แน่ละว่าเขาไม่เคยเอ่ยปากอนุญาตกับเธอ
แต่เขาดูไม่ได้ขุ่นเคืองอะไรที่เธอเรียกเขาแบบนั้น ที่จริงเขาแทบไม่สนใจด้วย
ซ้ำว่าเธอจะเรียกเขาว่าอะไร ตราบใดที่เธอปรนเปรอเขาให้มีความสุขได้อย่าง
ที่เป็นอยู่

“ข้างนอกหนาว เข้าไปข้างในดีกว่า”

เทียนหลางซ้อนร่างอวบอ้วนสมส่วนขึ้นอุ่น หมิงสาวตัวดำตรอบเอว
สอบเปรี้ยวแทนการตอบรับทันที ริมฝีปากอ้วนเต็มจูบขับไปตามใบหน้า
เกลี้ยงเกลาของชายหนุ่มที่ตอบรับกลับมาด้วยจุมพิตดุจดั่ง เธอจำได้ร่างๆ
ว่าเขาน่าจะอายุสักยี่สิบห้าหรือยี่สิบหกปีกระมัง แต่ดูอ่อนวัยกว่าอายุจริงอยู่
ราวสองสามปีได้ และ...อ่อนกว่าเธอถึงสี่ปีเต็มทีเดียว

แล้วอย่างไรเล่า กินเด็กก็กระชุ่มกระชวยดีจะตายไป...

ทันทีที่กลับเข้ามาในห้องพักอุ่นสบาย ชายหนุ่มก็สลัดเสื้อกันหนาว
บุขนเปิดที่คลุมทับไว้บนกายทิ้ง แล้ววางร่างเปลือยเปล่าของหมิงสาวลงบน
เตียงยับยู่ยี่ ทาบกายลงคลุกเคล้าตามแรงอารมณ์ที่กำลังเดือดพล่าน
จริง...

เสียงโทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะข้างหัวเตียงดังขึ้น เทียนหลางยก

หน้าขึ้นจากพุ่มทรวงอวรสล้างของหญิงสาวนิตหนึ่ง แต่เพียงครู่เธอก็เลื่อนมือมาดคีรีชะเขาแนบลงกับผิวพรรณเนียนนุ่มตามเดิม

“อย่ารับ” ชาร์นนายครางเสียงพรว่ำ ไอร้อนจากกายเขากระตุ้นเร้าความรู้สึกจนปั่นป่วนไปหมด “อย่า...รับสายนะ”

“ไม่ได้ สายนี้ต้องรับ” เทียนหลงคำรามเสียงต่ำแล้วผลจากหญิงสาวอย่างเสียไม่ได้ เขาได้ยินเสียงเธอสบถหยาดกายอยู่หลายคำในขณะที่เขาทำได้เพียงสบถในใจยาวเหยียดก่อนที่จะกดรับสาย “แบ นอ (ฮัลโล)”

แม้จะพยายามควบคุมลมหายใจให้เป็นปกติเพียงใดก็ไม่อาจซ่อนเสียงหอบต่ำพรว่ำที่ยังหลงเหลือจากพายุสวาทอันค้างคาได้ เขาได้ยินคนปลายสายหัวเราะเบาๆ เหมือนกำลังสะใจอยู่

“แต่งตัวให้เรียบร้อยแล้วลงมาที่ล็อบบี้ข้างล่าง จันรอกอยู่”

“อยู่ข้างล่าง?” เทียนหลงเลิกคิ้วอย่างหงุดหงิดเกมประหลาดใจ “บ้าไปแล้ว ตีสามเนียนะปู้ นี่ปู้ไม่คิดจะให้ผมได้นอนหลับพักผ่อนบ้างเลยหรือไง”

“พูดอย่างกับแกกำลังนอนอยู่อย่างนั้นละ” คนเป็นปู้ทำเสียงจิกจิกอยู่ในลำคอ “ไม่ต้องพูดมากไอ้ตัวดี ลงมาหาฉันเดี๋ยวนี้ แกคงไม่อยากเสียงทำให้ฉันโมโหหรอกใช่ไหม เทียนหลง”

ประโยคท้ายทำเอาคนฟังนั่งเสียวไปครู่ใหญ่ แลละ...ไม่มีใครอยากเสียงกับโทะชะของ ‘อัลตันผู้ยิ่งใหญ่’ หรือก มีแต่ช่วยกับช่วยลูกเดียวเท่านั้น!

“เราคงต้องไว้ระบายนความเครียดกันต่อครึ่งหน้าแล้ว ชาร์นนาย”

เทียนหลงกดตัดสายแล้วหันไปบอกคู่นอนที่ท่าหน้าอง้า

“แต่ซิอนคะ...”

คำพูดต่อว่าต่อขานถูกกลืนหายไปในพื้นที่ที่เห็นดวงตาคมกล้ำของชายหนุ่มเปลี่ยนเป็นสีเข้มขึ้น ชาร์นนายรู้จักกับเขามานานพอที่จะรู้ว่าอารมณ์ของเขากำลังขุ่นมัวอย่างที่สุด

“ผมไม่ไปส่งนะ” เทียนหลงผุดลุกขึ้นยืน เนื้อตัวยังคงเป็นสีแดงกำ

จากพายุกักอันค้างคา ใบหน้าของเขาบึ้งตึงไม่แพ้หญิงสาว “ดูท่าผมกับคุณ อาจจะไม่ได้เจอกันอีกยาวเลยละ”

ลองบูแล่นมาหาเขาถึงโรงแรมแบบนี้ แสดงว่ามีเรื่องจิกหัวใช้เขาอีก แน่ และต้องเป็นเรื่องสำคัญมากเสียด้วย!

ชายหนุ่มไม่ได้ใส่ใจฟังเสียงสบถของซาร์นายที่ดังไล่หลังมา เขาเพียง หยิบเสื้อผ่านพื้นขึ้นมาสวมลวกๆ แล้วเดินบึ่งบงออกจากห้องพักไปด้วย สีหน้าบึ้งตึงเหมือนอยากฆ่าคนเต็มแก่

“ทำหน้าที่มันดีๆ หน้อย ฉันเป็นปู่แก่ซะไฉน”

เสียงของอัลตันดังลอยลมมาทันทีที่ประตูลิฟต์เปิดออก เจ้าของเสียง นั่งหันหลังจิบชานมเค็มอยู่บนโซฟาสีแดงเลือดนกผิงตรงข้ามลิฟต์ เขา ไม่แม้แต่จะตามองหลานชายที่เดินกระแทกเท้าหนักๆ มาตามทางเดินที่ปู ด้วยหินอ่อนสีดำเลยสักนิด

“ปู่มีตาหลังด้วยหรือไง” เทียนหลงเปลี่ยนจากทำหน้าที่มาเป็นทำหน้าที่เมื่อยแทน เขาทิ้งตัวลงนั่งไขว่ห้างบนโซฟาผิงตรงข้ามโดยไม่รอให้ผู้เป็น ปู่เชื้อเชิญ “เข้าประเด็นได้เลยปู่ เอาเนื่อๆ นะ น้ำไม่ต้อง ผมขี้เกียจฟังนิทาน ก่อนนอนตอนตีสาม”

“ขี้เกียจคุยกับฉัน แต่มีแก่ใจกสวได้ยื่นเข้าอย่างนั้นเถอะ”

อัลตันแค้นหัวเราะ วางถ้วยชาสีทองอร่ามลงบนจานรองสีเดียวกัน ไอร้อนจากชาสีเขวขึ้นที่ยังเหลืออยู่ในถ้วยลอยขึ้นบดบังอารมณ์ในแววตา ของชาแมนเผือกกว่าครึ่ง แต่ถึงกระนั้นเทียนหลงก็ยังพอมองเห็นร่องรอย ของความกังวลบางเบาบนใบหน้าที่ไม่มีส่วนใดเหมือนเขาเลยอย่างชัดเจน

ถ้าเลือกได้ เขาก็อยากมีหน้าตาสมชายชาติตรีแบบปู่มากกว่า

แม้จะมีวัยล่วงเลยเลขหกมานานแล้ว อัลตันยังคงสง่างามน่าเกรงขาม ไม่เสื่อมคลาย ชาแมนผู้เป็นตำนานของมองโกเลียผู้นี้มักปรากฏตัวในชุดดีล หรือชุดประจำชาติอยู่เสมอ ใบหน้าของเขาคมเข้มเป็นสีแทนจากการทำ

กิจกรรมกลางแจ้งอย่างขี้น้ำหรือขับเลื่อนสุนัขเป็นนิตย เส้นผมสีเทาขาว ระดับกลางหลังของเขามักตกเป็นเปียอย่างสวยงามเรียบง่ายบ่งชัดถึงความเคร่งครัดในการดำเนินชีวิตตามวิถีของผู้นำกลุ่มชาแมนทุกกระเบียดนิ้ว...

วิธีที่เทียนหลงเกลียดแสนเกลียด และไม่เคยคิดดำเนินรอยตามเลยแม้แต่นิด

“ทำอย่างกับปู่อยากคุยกับผมหน่อย”

เทียนหลงกลอกตา เขากับอัลตันไม่ค่อยลงรอยกันนัก เป็นความสัมพันธ์แบบทั้งรักทั้งชังแต่ไม่มีวันตัดกันขาด ถึงอย่างไรปู่ก็เป็นคนเดียวที่ออกหน้าปกป้องเขาทุกเรื่องมาแต่ไหนแต่ไร

“รู้เหมือนกันระว่าฉันไม่อยากเสวนากับแก ไอ้ตัวดี” อัลตันแยกเขี้ยว เมื่อไรร้อนจากถ้วยชาเริ่มเบาบางลง ชายหนุ่มก็เห็นความอิดโรยในดวงตาทั้งสองข้างของคนตรงหน้าอย่างชัดเจน “ถ้าไม่ใช่เรื่องขอขาดบาดตาย ฉันไม่มีทางถ่อมมาถึงนี้ให้เสียอารมณ์หรอก แต่เรื่องครั้งนี้ฉันไม่วางใจให้ใครจัดการทั้งนั้นนอกจากแเคนคนเดียว ซ็อน”

เขาพูดพลางดึงรูปถ่ายออกมาจากอกเสื้อแล้ววางลงบนโต๊ะกระจก เทียนหลงลอบตามองใบหน้าที่ปรากฏอยู่บนรูปเก่าเก็บนานนับปีใบนั้นแล้วนิ่งไปครู่ใหญ่ เขาจำชายชาวฝรั่งเศสที่อุ้มลูกสาวตัวน้อยไว้ในอ้อมแขนได้ ผู้ชายคนนั้นคือดอกเตอร์แบร์นาร์ เลอบลองก์ ส่วนลูกสาว...เธอชื่ออะไรนะ...อา ใช้...

“ซาซ่า...” เขาพึมพำเสียงแผ่ว

“พี่สาวเจ็บตรงไหนคะ อย่าร้องไห้ นะ โอ้ว...”

เสียงของเด็กน้อยดังขึ้นในห้วงความคิดเมื่อได้เห็นใบหน้าจิ้มลิ้มเหมือนตุ๊กตาฝรั่งของเธออีกครา เด็กหญิงอายุสี่ขวบที่ชอบโผล่เข้ากอดทุกคนเหมือนลูกแมวขี้อ้อน ดวงตาของเธอสุกใสราวกับดวงดาวยามริมฝีปากแดงย้อยขยับแยมยิ้ม เขายังจำไอรุ่นจากปลายนิ้วเล็กๆ ที่ยื่นมาเช็ดน้ำตาให้เขาได้ แต่มันคงดีกว่านี้ถ้ายายตัวยังไม่ได้เรียกเขาว่าพี่สาว!

เกลียดไปหน้านี้ของตัวเองซะมด ให้ตายเถอะวะ!

“เกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา ผมหมายถึง...ครอบครัวของดอกเตอร์”

อารมณ์พุ่งเคื่องที่ถูกโทรศัพท์เรียกลงมาจากห้องพักกลางดึก อันตรธานไปสิ้น หลังจาก เบอร์นาร์ เลอบลองก์ เสียชีวิตไปเมื่อ ๗ ปีก่อน เทียนหลางก็ไม่เคยได้ยินข่าวคราวของสมาชิกครอบครัวของดอกเตอร์อีกเลย

“ครอบครัวของเขาที่ฝรั่งเศสก็คงสบายดีกันนั้นละ แต่ที่น่าจะมีปัญหา ก็คงเป็นลูกนอกสมรสของเขา”

อัลตันหลุบตาลงเพื่อซ่อนอารมณ์ความรู้สึกเอาไว้ เรื่องในครอบครัวของคนอื่นเป็นเรื่องละเอียดอ่อนที่คนนอกไม่ควรสอดปากพูด แต่สำหรับเขาแล้วเบอร์นาร์เป็นสหายรัก ไม่ว่าอย่างไรเขาก็จำเป็นต้องปกป้องสิ่งที่สหายหวงแหนที่สุดเอาไว้ให้ได้

“ก็แล้วมันเกิดอะไรขึ้นเล่าปู่ ลีลาอยู่นั่นแหละ”

เทียนหลางผ่านช่วงเวลาอันเจ็บปวด และทำใจยอมรับเส้นทางที่ถูกบังคับให้เดินนี้ได้เพราะ เบอร์นาร์ เลอบลองก์ กับเด็กน้อยคนนั้น...เด็กคนเดียวที่เคยเห็นน้ำตาอันเกิดจากความอ่อนแอของเขา

“ทำไม เป็นห่วงอดีตคู่หมั้นมากหรือไงวะ ถ้าห่วงนักแล้วแกะอะอะ ถอนหมั้นเขาทำไม” อัลตันเบะปาก

“เรื่องหมั้นบ้าบอนั่นนะ ปู่กับดอกเตอร์ตกลงกันเอง ไม่ถามผมสักคำ ผมอายุสิบขวบก็ให้หมั้นกับเด็กอายุสี่ขวบแล้วเนี่ยนะ บ้าหรือเปล่า ผมรู้ว่าปู่ไม่สนใจอยู่แล้วว่าผมจะรู้สึกยังไง แต่เด็กคนนั้นไม่ได้เป็นแบบพวกเรา เด็กนั้นควรมีโอกาสได้ใช้ชีวิตอิสระ ไม่ใช่มาผูกมัดอยู่กับสิ่งที่ตัวเองไม่ได้เลือกไปตลอดชีวิต”

เทียนหลางพูดไม่เต็มเสียงนัก เมื่อตอนอายุสิบเก้าเขายืนยันกับปู่ว่า หากยอมให้ถอนหมั้น เขาก็จะยอมรับลิขิตที่เทงกรีซิดให้เดิน ขอเพียงอย่าดึงคนบริสุทธิ์อย่างเด็กคนนั้นเข้ามาร่วมในวังวนนี้ด้วยเลย เมื่อตริกตรอง

ซึ่งน้ำหนักดูแล้ว แน่หนอนว่าอัลตันต้องยอมให้เขาถอนหมั้นอย่างเสียไม่ได้ ทว่าหลังจากนั้นเพียงสองสามเดือน ดอกเตอร์แบร์นาร์ก็เสียชีวิตอย่างกะทันหัน ตอนนั้นเทียนหลงรู้สึกผิดอยู่ลึกๆ ที่ทำให้แบร์นาร์ผิดหวัง แต่ยังยึดมั่นในเจตนารมณ์ที่จะเดินบนเส้นทางอันหนาวเหน็บนี้เพียงลำพังต่อไปโดยไม่เปลี่ยนแปลง

ครั้งสุดท้ายที่เขาพบหน้าเด็กคนนั้นก็คือในพิธีฝังศพของดอกเตอร์เลอบลองก์ เด็กคนนั้นอายุ ๑๓ ปี เธอดูเหมือนจะจำเขาไม่ได้ด้วยซ้ำไป ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใด ช่วงเวลาที่เธอติดตามบิดามาทำวิจัยเรื่องพิธีกรรมของชาแมนนั้น เธอเพิ่งอายุ ๔ ปีเท่านั้นเอง ถึงอยู่ที่มองโกเลียนานเกือบปี ก็เชื่อว่าจะจดจำเรื่องราวในวัยเยาว์แบบนี้ได้ทั้งหมด น่าขันที่เขาคงเป็นฝ่ายเดียวที่ยังจดจำเธอได้อย่างแม่นยำ และรู้สึกหงุดหงิดนิดๆ ที่แม่เด็กผมเปียคนนั้นไม่โผเข้ามากอดเขาอย่างออตออันเช่นเคย

เขาอยากเป็นคนชั้ตน้ำตาให้เธอ อยากกอดเธอไว้แน่นๆ แล้วบอกว่า ต่อจากนี้เขาจะดูแลเธอเอง

แต่สิ่งที่เขาทำได้มีเพียงยืนรากอกเป็นไอ้จิ้ง ตากฝนเป็นเพื่อนตอนเธอร้องไห้อยู่หน้าหลุมศพพ่อเท่านั้น

ไม่กล้าแตะต้องเธอแม้แต่ปลายก้อย...

“เกิดคิดค้างเด็กคนนั้น ช้อน”

อัลตันถอนใจ ภรรยาของแบร์นาร์เลือกที่จะพาลูกกลับบ้านเกิดและไม่ยอมรับความช่วยเหลือใดๆ จากเขาเพราะศักดิ์ศรีคำคอ แต่ก็เข้าใจได้นั่นละ เธอไม่เห็นด้วยกับการหมั้นหมายแต่แรกแล้ว แค่ไม่อาจขัดเจตจำนงอันแรงกล้าของสามีผู้ล่วงลับเท่านั้น การถอนหมั้นจึงเหมือนเป็นการตัดเชือกปลดปล่อยเธอจากอดีตที่ไม่อยากจดจำและได้เริ่มต้นชีวิตอย่างสงบสุข

แต่น่าเสียดายที่ดูเหมือนจะสงบสุขได้อีกไม่นานแล้ว...

“นี่มันเรื่องอะไรกันแน่!” เสียงของเทียนหลงแว้งแว้งขึ้น จู่ๆ ก็รู้สึกกระวนกระวายขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“เดี๋ยวฉันจะให้คนจูงตัวเครื่องบินเที่ยวที่เร็วที่สุดให้แกไปเหยียยไ้
แกไปหาหลินเจิ้งหู่ ดูว่าเขาต้องการอะไร ทำไมถึงได้ส่งบัตรเชิญฯมาแนกับ
หมอผีจากที่ต่างๆ ให้ไปรวมตัวกันที่บ้าน ส่วนซาซ่า ฉันจะให้คนไปรับตัวมา
จากเมืองไทยภายในสองสามวันนี้”

“หลินเจิ้งหู่?” ภาพใบหน้าของมหาเศรษฐีเฒ่าชาวจีนลอยแวบเข้ามา
ในสมอง เขาจำได้ว่าหลินเจิ้งหู่ผู้นี้เคยพยายามติดต่อบุของเขาให้ไปทำพิธี
บ่อยครั้ง แต่ไม่เคยสำเร็จ ใครๆ ก็รู้ว่าอัลตันผู้ยิ่งใหญ่พบตัวยากมาแต่ไหน
แต่ไร ยิ่งเจ้าตัวตั้งใจจะลงจากตำแหน่งแล้วให้หลานชายคนเดียวย่างเขา
ขึ้นเป็นผู้สืบทอดด้วยแล้ว ยิ่งเก็บเนื้อเก็บตัวไม่ยอมให้ใครเข้าพบได้ง่ายๆ
เว้นแต่จะสนิทสนมกันจริงๆ เท่านั้น “ทำไมถึงต้องให้ผมไปพบเขาด้วย เรื่อง
สำคัญที่สุดตอนนี้ควรเป็นเรื่องของซาซ่าสิ”

ทำไมถึงไม่ให้เขาบินไปรับเด็กคนนั้นเล่า เขาพร้อมไปนอนรอที่หน้า
สนามบินเดี๋ยวนี้เลยด้วยแฮ!

“ก็นี่ละ เรื่องของซาซ่า” อัลตันเลิกคิ้วอย่างประหลาดใจที่จู่ๆ ไ้มา
พยศไม่เคยสนใจโลกอย่างเหินห่างก็ทำท่าร้อนรนขึ้นมาเสียเฉยๆ “คน
ของเราที่เหยียยไ้แจ้งข่าวมาว่า เมื่อสองสามเดือนก่อนหลินเจิ้งหู่ส่งคนไป
สืบหาตัวซาซ่ากับแม่ ไม่รู้จุดประสงค์แน่ชัด แต่บางทีอาจจะเกี่ยวข้องกับ
เรื่องที่เขาร่อนบัตรเชิญไปทั่วก็ได้”

บทสวดที่ ๒

“เด็กนั้นยังยืนตากฝนอยู่อีกหรือ โง่หรือเปล่า”

“ก็คงอยากเรียกร้องความสนใจเหมือนนั่งแม่คนไทยของมันนั่นละ เป็นแค่เมียเก็บแท้ๆ ทำเป็นร้องไห้ร้องไห้ขอเข้าร่วมพิธีฝังศพด้วย มาตามเลอบลองก็ก็ใจดีมากเกินไปนะที่ยอมอนุญาตให้มันคนลูกเข้าร่วมได้แค่คนเดียว เป็นฉันจะไล่ตะเพิดไปทั้งคุณนั่นละ”

บทสนทนาภาษาฝรั่งเศสที่เขียนกลางไต่ยีนจากผู้หญิงชุดดำสองคนที่ทางร่มเดินสวนกันถ่วงถ่วงหัวใจของเขาให้รู้สึกหนักอึ้งจนแทบหายใจไม่ออก เมื่อสักหนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้ เขาได้รับโทรศัพท์จากปู่เรื่องที่ว่าพรประภาไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าร่วมพิธีฝังศพของดอกเตอร์แบร์นาร์ น้ำเสียงของปู่เกรี้ยวกราดและเจ็บปวดอย่างที่เขาไม่เคยไต่ยีนมาก่อน เพราะนั่นหมายความว่าเขาจะต้องอยู่ที่งานศพเพียงลำพังท่ามกลางสมาชิกครอบครัวเลอบลองที่เกลียดชังเธอกับแม่ราวกับเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจที่สุดในโลก

ไม่ใช่เรื่องเหนือความคาดหมายแต่อย่างใดที่ มาริ เลอบลองก็ กับลูกชายจะเกลียดเมียเก็บกับลูกนอกสมรสของสามี ไม่มีมนุษย์คนไหนทน

รับเรื่องการนอกใจได้ และยังเพิ่งมารู้หลังจากสามีเสียชีวิตแล้วว่าเขามีอีก
ครอบครัวซ่อนอยู่ในเงามืดมาตลอดเช่นนี้ ยิ่งเป็นเรื่องที่ทำให้ใจสลายไม่เป็น
ขึ้นดี เทียนหลงไม่รู้รายละเอียดปลีกย่อยอันละเอียดอ่อนในครอบครัวของ
แบร์นาร์นักจึงไม่กล้าตัดสินใดๆ ต่อให้รู้จักสนิทสนมกันมานานเพียงไหน
เขาก็ยังเป็นคนนอกอยู่ดี ห่วงก็แต่ซาซ่าที่ไม่รู้โอหนือเหนืออะไร แต่กลับต้อง
ถูกรังเกียจเตียดฉิ่นท์เพียงเพราะเป็นผลพวงจากความสัมพันธ์อันแสน
ยุ่งเหยิงของพ่อกับแม่

แค่คิดว่าใบหน้าเปื้อนยิ้มของเด็กน้อยวัย ๔ ขวบในความทรงจำต้อง
หมองหม่น ชายหนุ่มก็รู้สึกปวดมวนในท้องไปหมด

เทียนหลงสาวเท้าไปตามทางเดินแคบๆ ที่ปูด้วยหินก้อนเล็กๆ ซึ่ง
อยู่มาตั้งแต่สมัยโรมัน ตะไคร่สีเขียวที่เกาะอยู่ตามก้อนหินทำให้พื้นลื่นกว่า
ปกติ ยังมีสายฝนจากเมฆบนโพรยปรายลงมาเช่นนี้ด้วยแล้ว เขายังต้อง
ชะลอฝีเท้าและเพิ่มความระมัดระวังมากขึ้น กลื่นชื้นของดินและกลิ่นตะไคร่
ที่ถูกน้ำชะลอยขึ้นมาเตะจมูก เขาเกลียดกลิ่นที่มากับฝนแบบนี้ที่สุด เพราะ
มันมักมาพร้อมกับความรู้สึกหดหู่ที่พาให้หัวใจดำดิ่งลงสู่อารมณ์หม่นเศร้า

แต่ตอนนี้เขามีเหตุผลให้เกลียดฝนเพิ่มขึ้นอีกอย่างแล้ว...

เหตุผลนั้นก็คือ...เธอ...ซาซ่า...

มือของชายหนุ่มกระชับด้ามร่มแน่นเข้าเมื่อเห็นร่างผอมบางยืนนิ่งอยู่
หน้าหลุมศพที่เพิ่งกลบฝังหมาดๆ หยาดฝนที่ร่วงหล่นจากท้องฟ้ามืดครึ้ม
เบื้องบนซบไล่มชุดเดรสสีดำยืดยาวกรอมเข่าของเธอจนเปียกชุ่มแนบไปกับ
เนื้อตัว เผยให้เห็นรูปรอยของเรือนร่างที่อยู่กึ่งกลางระหว่างความเป็นเด็ก
กับหญิงสาวแรกรุ่งรางๆ ใหลเล็กๆ ของเธอสิ้นสะท้านอยู่เป็นระยะ ไม่รู้
เพราะความหนาวเหน็บหรือเพราะกลิ่นสะอื้นไม่อยู่กันแน่ ซึ่งเขาเดาว่าน่าจะ
เป็นอย่างหลัง

เธอกำลัง...ร้องไห้...

วูบหนึ่ง เทียนหลงคิดจะพุ่งตรงเข้าไปคว้าเธอมากอดเอาไว้แนบแน่น

แล้วกระซิบบอกว่าไม่ต้องร้องไห้ เขาอยู่ตรงนี้ เหมือนที่เธอเคยปลอบขวัญเขาเมื่อครั้งยังเยาว์วัย แต่เขารู้ดีว่าถ้าทำเช่นนั้น สายใยที่เคยเชื่อมโยงถึงกัน จะไม่มีวันตัดขาดอย่างหมดจด ซึ่งเขายอมให้อารมณ์อ่อนไหวชั่ววูบนั้นพาเธอกลับมาสู่วิถีชีวิตที่เธอไม่มีโอกาสได้เลือกอีกไม่ได้ เธอควรได้เติบโตขึ้นอย่างอิสระ ได้คบหาเพื่อนฝูง ได้ไปเที่ยวเล่นแบบเด็กวัยรุ่นทั่วไป และอาจได้พบใครสักคนที่เธอรักและสร้างครอบครัวแบบคนปกติทั่วไป การถอนหมั้นและทิ้งเธอให้เผชิญความทุกข์เพียงลำพังอาจดูโหดร้าย แต่เธอจะต้องขอบคุณเขาที่หลังเนกหาได้รู้ว่าเขาช่วยปลดปล่อยเธอไปจากพันธนาการที่เขาเองไม่มีวันดินรนให้หลุดพ้นได้ ไม่ว่าจะทรมาณเพียงไหนก็จำต้องยอมรับลิขิตนี้ไว้ตราบนานหลายใจสุดท้าย

ชายหนุ่มมองร่างบอบบางที่ยืนตากฝน ไม่ยอมขยับเขยื้อนไปไหน ด้วยความรู้สึกห่วงงวัก อยู่ในอกครู่ใหญ่ เขาเฝ้าริมฝีปากแน่นก่อนจะหุบริมในมือวางพิงไว้กับโคนต้นไม้ด้านข้างแล้วรวบรวมความกล้าก้าวขยำๆ ตรงไปหยุดยืนอยู่ทางด้านขวาของเธอ เลี้ยวหน้าที่เปียกปอนไปด้วยน้ำฝนนั้นขาวซีดราวกระดาดแต่กลับดูจิ้มลิ้มน่ารักเสียจนเขาแทบหักใจเบนสายตาไปทางอื่นไม่ได้ เธอไม่ใช่แม่ตัวจ้อยที่เขาเคยอุ้มขึ้นหลังมาแล้วพาควบซีในทุ่งหญ้าอีกแล้ว แต่กำลังจะก้าวสู่วัยสาวแรกแย้มราวกุหลาบที่ค่อยๆ คลี่บานรับน้ำค้างยามเช้า

อีกไม่กี่ปีเธอจะงามจับตา และไม่ใช่ซาซ่าของเขาอีกต่อไป...

เขาจะไม่มีโอกาสได้ร่วมทุกข์ ร่วมสุข หรือได้เห็นการเติบโตของเธออีกแล้ว ดังนั้นขอแค่ตอนนี้...เวลานี้เท่านั้น ขอให้เขาได้มีโอกาสแบ่งปันช่วงเวลาแห่งความเศร้าโศกกับเธอเป็นครั้งสุดท้าย

ก่อนจะต้อง...จากกัน...

“ถึงแล้วครับ คุณป้า”

เสียงเรียกพร้อมกับประตูรถที่เปิดออกดึงเทียนหลงกลับจากห้วง

ความคิดที่ล่องลอยไปสู่อดีต เขาผงกศีรษะเป็นเชิงรับรู้แล้วก้าวลงจาก
ลิมูซีนสีดำ ดวงตาวาวเรียวเหลือบมองโซเฟอร์ที่สวมชุดเครื่องแบบสีดำ
ขลิบทองและสวมหมวกเต็มยศครู่หนึ่งก่อนจะลอบ瞥ปาก

รสนิยมของหลินเจิ้งหฺยั้งคงน่าสมเพชเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ชอบให้
คนขับรถกับพวกคนรับใช้แต่งตัวเหมือนพนักงานในขบวนพาเหรดของ
ดิสนีย์แลนด์ไม่มีผิด สงสัยตอนเด็กๆ มีปมในใจเรื่องพ่อแม่ไม่พาไปเที่ยว
สวนสนุกกระมัง

ชายหนุ่มพยายามสลัดความคิดอันสับสนวุ่นวายก่อนหน้านี้ทิ้งไป
แล้วก้าวเท้าขึ้นบันไดหินอ่อนด้านหน้าคฤหาสน์หลังงามด้วยสีหน้าซึ่งกะตาย

หลังจากอัลตันสั่งการสารพัดสารพันจบก็กลับไป โดยทิ้งให้เขานั่งเช่อ
เหมือนคนบ้าใบ้อยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง...ตั้งแต่ดอกเตอร์แบร์นาร์เสียชีวิตไป
เมื่อ ๗ ปีก่อน เขาก็ไม่เคยย่างกรายไปเคารพหลุมศพที่ปารีสสักเลย ช่วง
สองสามปีแรกเขายังพออ้างกับปูได้ว่าเป็นการยึดตามธรรมเนียมแบบ
มองโกเลียที่จะไม่เสียดไปใกล้หลุมศพของผู้วายชนม์ที่เพิ่งฝังไป เพราะเชื่อ
กันว่าน้ำตาและความโศกเศร้าเสียใจจะทำให้ดวงวิญญาณไม่สงบได้ แต่ที่
จริงแล้ว...เขารู้สึกผิดต่อทั้งดอกเตอร์เลอบลองก็ผู้ล่วงลับและสาวน้อยที่เขา
ตัดสินใจผลักออกไปจากชีวิต

เออ...ยอมรับอย่างหน้าด้านๆ เลยก็ได้ว่าเขามันเป็นคนเลวบัดซบ
แถมยังชั่วฉลาด ไม่กล้าแม้แต่จะสบตากับเธอด้วยซ้ำไป

“เชิญทางนี้เลยครับคุณป้า ไม่เจอกันนานเลยนะครับ” พ่อบ้านของ
ตระกูลหลินโค้งคำนับอย่างนอบน้อมทันทีที่เห็นแขกผู้มาเยือน “นายท่าน
หลินดีใจมากเลยนะครับที่ในที่สุดท่านอัลตันยอมตอบรับคำเชิญแล้วยังส่ง
ทายาทสายตรงอย่างคุณมาเป็นตัวแทนอีก ทางเรารู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่ง”

“อย่าเพิ่งรู้สึกเป็นเกียรติอะไรเลยพ่อบ้านเหริน ผมแค่มาตามคำสั่ง
ของปู ส่วนจะรับงานหรือไม่รับ ปู่เป็นคนตัดสินใจ ไม่ใช่ผม”

เทียนหลงปรายตามองใบหน้ายิ้มแย้มของเหรินฮ่าวอย่างเย็นชา...

พ่อบ้านของตระกูลหลินเป็นชายวัยสี่สิบปีปลายๆ มีรูปร่างสูงโปร่ง และเป็นคนเดียวในคฤหาสน์นี้ที่เลือกสวมชุดสูทแบบคนทั่วไปได้ ไม่ต้องสวมชุดนำชนเหมือนคนอื่นๆ ชายหนุ่มเคยพบหน้าพ่อบ้านผู้นี้ที่บ้านสกุลเป่าที่เขตกปรองตนเองมองโกเลียในอยู่สองสามครั้ง แต่ไม่เคยพูดคุยกันเกินสิบประโยค ส่วนใหญ่แล้วเหรินฮ่าวจะพูดคุยกับเป่าเทียนมิ่งบิดาของเขาเสียมากกว่า

เรื่องอะไรนะหรือ...

ก็เสียๆ เคียงๆ พยายามผูกสัมพันธ์กับท่านอัลตันผู้ยิ่งใหญ่ผ่านลูกชายคนเดียวนั่นละ ซึ่ง...เป็นการกระทำที่โง่มาก เพราะพ่อของเขาตัดขาดกับปู่ตั้งแต่เขาเพิ่งลืมตาดูโลกเสียด้วยซ้ำไป จนบัดนี้ยังไม่มองหน้ากันเลย ดังนั้นเรื่องที่จะใช้พ่อของเขาเป็นสะพานข้ามไปหาปู่ก็จะล้มไปไม่ได้เลย

แต่เขาก็พอเข้าใจความรู้สึกของปู่อยู่หรอก อยู่ดีๆ ลูกชายหัวแก้วหัวแหวนคนเดียวที่มีก็หอบเมื่อยที่กำลังท้องแก่หนีข้ามไปพึ่งพาญาติทางฝั่งมองโกเลียในเพราะกลัวว่าต้องสืบทอด ‘หน้าที่’ ที่ส่งต่อกันมาหลายชั่วอายุคนแบบนั้น ปู่จะไม่โกรธอย่างไรไหว ในขณะที่เดียวกันเขาก็เข้าใจเหตุผลที่พ่อต้องตัดสินใจพาเขากระเหินจากบ้านเกิดไปเช่นกัน พ่อแค่ต้องการจะปกป้องเขาจากชะตากรรมอันโหดร้าย...น่าเสียดายที่ไม่สำเร็จ สุดท้ายแล้ว เขาก็ยังต้องเดินตามลิขิตที่เทงกัร หรือเทพเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ขีดไว้ให้อยู่ดี

“จะยังงี้ก็เถอะครับ แค่นี้คุณมาก็ถือว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่งแล้ว”

เหรินฮ่าวผายมือเป็นเชิงเชิญให้ชายหนุ่มเดินไปตามช่องทางเดินที่ปูด้วยพรมสีแดงเลือดนกอย่างสุภาพ เขารู้ดีว่าเป่าเทียนหลงไม่ใช่เพียงหลานชายที่อัลตันหมายมั่นปั้นมือให้เป็นผู้นำกลุ่มชาแมนรุ่นใหม่ แต่ยังเป็นชาแมนที่ได้รับการยอมรับจากชาแมนรุ่นอาวุโสทั่วทั้งมองโกเลียและเกาะโอลคอนซึ่งถือกันว่าเป็นที่มั่นสุดท้ายของเหล่าชาแมนในแถบไซบีเรียอีกด้วย ถึงเหรินฮ่าวไม่เคยเห็นความร้ายกาจอันเป็นที่เลื่องลือด้วยสองตาตนเอง เขาก็นลาดพอที่จะรู้ว่าไม่ควรดูเบาเทียนหลงเพราะอายุน้อย โดยเฉพาะ

อย่างยิ่งเมื่อชายหนุ่มผู้นี้สืบเชื้อสายมาจากซาร์นเกรล ชาแมนหญิงผู้เป็น
ตำนานของมองโกเลียเมื่อ ๖๖๖ ปีก่อน

หลายคนหัวเราะกับตำนานซาร์นเกรล ชาแมนหญิงผู้สละชีวิตสยบ
กิเลนฟ้า บอกว่าเป็นเพียงนิทานหลอกเด็กที่ทางตระกูลของอัลตันแตงขึ้น
เพื่อยกหางพวกของตนเอง สัตว์เทพอย่างกิเลนหาได้มีอยู่จริงไม่ ถึงมีก็คง
ไม่เหาะเหินดินอากาศมาไกลถึงมองโกเลียหรอก น่าจะอยู่ที่จีนเสียมากกว่า
เหรินฮ่าวเองก็คงเชื่อเช่นนั้นหากไม่เคยเห็นบรรดาคลิปวิดีโอที่เป็นไวรัสอยู่
ช่วงหนึ่งในโลกโซเชียลเมื่อหลายเดือนก่อน

ในคลิปเหล่านั้นมีกิเลนตัวมหึมาออกอาละวาดอยู่เหนือฟ้าของ
อุลานบาตอร์จนเกิดพายุลูกโตพัดถล่มทั้งเมืองจนแทบยับเยิน เรื่องลมพายุ
กับความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องจริง ทว่าไม่มีใครเชื่อว่าภาพของกิเลน
ที่สมจริงเหลือเชื่อในคลิปพวกนั้นเป็นของจริง เพียงไม่นานคลิปที่ถูกส่งต่อ
กันไปทั่วนั้นก็หายไปจากระบบ และไม่หลงเหลือร่องรอยอยู่เลยเหมือนงจี้
ซ่อนเร้นบางอย่างจากสายตาชาวโลก เหรินฮ่าวรู้สึกแปลกๆ จึงสั่งให้
แฮกเกอร์มือดีที่สุดตามหาที่มาของคลิปและตรวจสอบอย่างละเอียด ก่อน
จะพบว่าพวกมันไม่ได้ผ่านการปรับแต่งหรือใช้เทคนิคพิเศษใดๆ สร้างภาพ
ขึ้นมาทั้งสิ้น เจ้าของคลิปทุกคนใช้โทรศัพท์มือถือบันทึกวิดีโอไว้แล้วส่ง
เข้าสู่โซเชียลเน็ตเวิร์กโดยตรง

สรุปง่ายๆ ก็คือคลิปกิเลนอาละวาดนั้นจริงเสียยิ่งกว่าจริง!

มีข่าวลือเล็ดลอดออกมาอีกว่าคนที่สยบสัตว์เทพในวันนั้นก็คือเป่า
เทียนหลงผู้นี้เอง

เหรินฮ่าวลอบมองเลี้ยวหน้าดงามปานภาพศิลป์ของชายหนุ่มที่เดิน
เคียงข้างกันครู่สั้นๆ...ดูเผินๆ เทียนหลงไม่มีสิ่งใดที่บ่งบอกว่าเป็น 'ชาแมน'
เลยสักนิด ยิ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้ามีราคาตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าเช่นนี้ด้วย
แล้ว ยิ่งดูเหมือนพวกลูกเศรษฐีในเซี่ยงไฮ้ที่ถูกพ่อแม่เฝ้าจนเสียคนไม่มีผิด

ที่จริงเทียนหลงก็นับเป็นลูกหลานเศรษฐีจริงๆ นั่นละ นอกจากเป่า

เทียนมิ่งบิดาของเขาจะร่ำรวยมหาศาลจากการเคยร่วมหุ้นทำสัมปทานเหมืองทองในอดีตแล้ว ธุรกิจส่งออกผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูปและแปรรูปชีสอาหารพาสต์พุดที่เพิ่งเปิดตัวใหม่ก็ไปได้สวย ยังไม่นับธุรกิจโรงแรมระดับห้าดาวที่ทางอัลตันครอบครองอยู่อีก ถึงจะเทียบกับสกุลหลินไม่ได้ แต่ก็นับว่าไม่น้อยหน้าใครทั้งในเชิงไฮ้และมองโกเลียทีเดียว และแน่นอนว่านามูนา มารดาของเขารับซื้อเรือไฮ้ลูกชายคนเดียวคนนี้อย่างที่สุด

เป้าเทียนหลงถึงได้จองห้องเลียจอนอัลตันเองก็แทบเอาไม่อยู่เช่นนี้ อย่างไรก็ตาม

พอบ้านประจำตระกูลหลินพาซาแมนหนุ่มมาถึงห้องชมภาพยนตร์ซึ่งเป็นโรงหนังขนาดย่อม จุคนได้ราว ๘๐ คน...หลินเจิ้งหุ่้นิยมชมชอบภาพยนตร์แทบทุกประเภท แต่กลับไม่ชอบที่ต้องไปนั่งร่วมกับคนหมู่มาก จึงตัดสินใจสร้างโรงภาพยนตร์ขึ้นในบ้านเสียเลย และมักเชิญคนใกล้ชิดมานั่งสังสรรค์ชมหนังฟอร์มยักษ์ที่ค่ายต่างๆ ส่งมาให้ก่อนที่จะเข้าฉายในโรงภาพยนตร์ทั่วไป แม้การตกแต่งจะดูคร่ำครึตลกๆ ไปสักหน่อย ทว่ามีทุกอย่างครบครันไม่ต่างอะไรกับโรงภาพยนตร์จริงๆ เลยสักนิด มีกระทั่งซุ้มขายขนมและป๊อปคอร์นเสียด้วย

“เฮ้ ซ็อน”

เสียงร้องทักดังขึ้นทันทีที่เทียนหลงก้าวเท้าเข้าไปในห้อง เขาทำหน้าเมื่อยเมื่อเห็นว่าคนที่โบกไม้โบกมือมาให้อย่างเป็นมิตรนั้นคือใคร

“ไฉ อเล็กไซ ยังไม่ตายอีกหรือ”

เจ้าของชื่อเป็นชายหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกันกับเทียนหลง แต่มีรูปร่างกำยำกว่ามาก อีกทั้งยังมีผิวคล้ำแดดและไฉผมยาวถึงกลางหลัง บอยผมด้านหน้าถักเปียเล็กๆ สามสี่สายประดับด้วยเม็ดเงินจิวประหนึ่งหลุดออกมาจากภาพยนตร์เกี่ยวกับชนเผ่ามองโกลโบราณไม่มีผิด ถ้าไม่บอกว่ามาจากยุคตัสต์เมืองของรัสเซียที่ได้ชื่อว่าหนาวที่สุดในโลก ใครๆ ก็คงคิดว่าเป็นชาวมองโกลแท้ๆ ทั้งนั้น

“ไม่คิดว่าแกจะมา”

อเล็กไซเอย์เป็นภาษารัสเซีย เขาลุกขึ้นยืนพลางยื่นมือมาทักทายแบบ ตะวันตก เทียนหลางหลูตามองมือของอีกฝ่ายอย่างเย็นชาแล้วเลือกเดิน ไปนั่งที่เก้าอี้แถวหลังซึ่งว่างอยู่ทั้งแถวโดยไม่คิดรักษามารยาทแม้แต่นิด เขา ลอบมองไปรอบๆ ก็เห็นว่ามิมีผู้คนราวๆ ๒๐ คน นั่งกระจายกันอยู่ตามที่นั่ง ที่จำลองมาจากโรงภาพยนตร์ บางคนก็เลือกที่จะนั่งเพียงลำพัง บางคนก็ จับกลุ่มพูดคุยกันเสียงเบา บางคนก็หันมามองเขาตรงๆ ด้วยสายตาล้าย กำลังประเมินคู่ต่อสู้อยู่

เขารู้จักคนพวกนี้ ถึงไม่สนิทสนม แต่ก็พอคุ้นหน้าคุ้นตากันดีในฐานะ คนร่วมอาชีพเดียวกัน ใช่แล้ว...พวกเขาเป็นจอมขมังเวพระดับแถวหน้าของ วงการ!

หลินเจิ้งหู่คิดจะทำอะไรกันแน่ ถึงได้ออกเทียบเชิญพอมดหมอผี ชื่อดังมาจากทิวสารทิศแบบนี้ ไม่สิ...เท่าที่เห็นน่าจะมาจากทั่วทุกมุมโลก เสียเวลา

“ยังสันดานเสียเหมือนเดิม” อเล็กไซเสยผมแก้เก้อ เขาชินกับความ ไร้มารยาทชนิดนี้ของเทียนหลางแล้วจึงไม่ถือสาหรือเก็บมาเป็นอารมณ์แต่ อย่างใด “ช่วงนี้ร้อนเงินหรือไงถึงได้ออกมารับงานนอกเขตมองโกเลียได้”

เขารู้ว่าคู่สนทนาพูดคล่องทั้งรัสเซียและฝรั่งเศสจึงพินภาษารัสเซียใส่ ไม่ยั้ง

“อย่าเอาฉันไปเทียบกับแก ระดับฉันไม่เคยร้อนเงิน” เทียนหลางตัวต ขาไขว่ห้างบนเก้าอี้สีแดงเลือดนกอย่างน่าหมั่นไส้ในสายตาคนมอง เขาเอื้อม มือไปจับซองเอกสารสีน้ำตาลจากเขรินฮ่าวแล้วดึงกระดาษเอสสี่กบบางๆ ออก มาเปิดดู ก่อนขมวดคิ้วเมื่อเห็นว่าบนกระดาษพวกนั้นมีรูปถ่ายพอร์เทรต ของผู้คนหลากหลายสัญชาติเห็นไว้คู่กับประวัติคร่าวๆ “แล้วรูปถ่ายกับ ประวัติพวกนี้คืออะไรกัน”

“กิจการที่หลินเจิ้งหู่อยากจ้างให้พวกเราไปทำไง” อเล็กไซทิ้งตัวลงนั่ง

บนเก้าอี้ตัวเดิม เขาเอี้ยวตัวหันกลับมาจิกยิ้มกว้างให้ชายหนุ่ม “คนพวกนี้คือ ‘เครื่องรางมนุษย์’ ที่หลินเจิ้งหู่ต้องการตัว มีสาว ๆ สวย ๆ หน้าตาแจ่ม ๆ ด้วยนะ ฉันชอบคนนี่ที่สุดเลย สวยสะเด็ด อายุเพ็งยี่สิบเองมั้ง”

หนุ่มชวาวอายุเทียบพลิกหน้ากระดาศที่ตนเองมีไปที่หน้าสุดท้ายแล้วยกขึ้นสูง เทียนหลงตัวตตามองรูปที่ติดอยู่บนเอกสารในมือของอีกฝ่ายอย่างเหนียวแน่นก่อนที่หัวใจของเขาจะหล่นวูบลงไปกองที่พื้นทั้งดวง

นี่มัน...ซาซ่า!

“เฮ้ย ซ็อน ทำอะไรของแกเนี่ย!” อเล็กไซอ้าปากค้างเมื่อจู่ ๆ เทียนหลงก็กระชากกระดาศในมือของเขาไปถือไว้ “ของแกก็มีไม่ใช่หรือไง มาแย่งของฉันไปทำไมวะ”

เทียนหลงไม่ตอบ ดวงตาเต็มระริกรมกวาดมองไปบนรูปถ่าย ไม่ผิดแน่...สาวน้อยในรูปนี้คือซาซ่าของเขาอย่างแน่นอน ถึงเธอจะดูโตเป็นสาว ผิดหูผิดตาแตกต่างจากแม่เด็กผมเปียตัวผอมบางในความทรงจำของเขามาก แต่ดวงตากลมโต ขนตาอันแข็งแบบนี้ จมูก ปาก คิ้วคางแบบนี้ จะเป็นคนอื่นไปได้อย่างไรเล่า นี่คือ...ซาซ่า!

“สวัสดิ์ครับทุกท่าน”

เสียงทักทายแบบเซนเซอร์รวันด์ดังออกมาจากลำโพงติดผนังรอบทิศพร้อม ๆ กับไฟในห้องดับมืดลง จอฉายภาพเบื้องหน้าสว่างวาบและปรากฏภาพชายชวาวจีนอายุราว ๗๐ ปีนั่งอยู่บนรถเข็น ร่างกายท่อนล่างห่มคลุมด้วยผ้าห่มขนสัตว์เนื้อหนาจนมองไม่เห็นขาทั้งสองข้าง ใบหน้าของเขาว่าครั้งมีหน้ากากออกซิเจนแบบใส่ครอบทับอยู่จึงมองเห็นริมฝีปากของเขาขยับพุดอย่างเลื่อนราว ด้านข้างมีถังออกซิเจนตั้งอยู่ให้เห็นเด่นชัด

หลินเจิ้งหู่ป่วยอย่างนั้นหรือ ทำไมเขาถึงไม่เคยได้ยืนขาวันนี้เลย

ซาแมนหนุ่มเมงหย่าขึ้นมมองคนบนจอด้วยแววตาแข็งกร้าว อเล็กไซอาศัยจังหวะที่เทียนหลงละสายตากจากเอกสารในมือดึงกระดาศกลับคืนไปอย่างว่องไวแล้วหันกลับไปสนใจ “ว่าที่ผู้ว่าจ้าง” แทน

“ก่อนอื่นผมต้องขอบคุณทุกท่านที่ยอมตอบรับคำเชิญของผมนะครับ แล้วก็ต้องขอโทษทุกท่านด้วยที่ผมมาต้อนรับทุกท่านในสภาพไม่น่าดูแบบนี้ ใจจริงผมอยากไปพบปะกับทุกท่านด้วยตนเอง แต่แพทย์ประจำตัวแจ้งว่า ร่างกายของผมอ่อนแอเกินกว่าจะออกไปจากห้องนี้ได้ เลยต้องให้हरินสาว ทำหน้าที่ดูแลทุกท่านแทนผม หากขาดตกบกพร่องประการใด ผมต้อง ขออภัยไว้ล่วงหน้าด้วยนะครับ”

हरินแจ้งผู้พูดปนหอบ เสี่ยงลมหายใจหนักๆ และขาดห้วงเป็นระยะ นั้นดังลอดผ่านลำโพงออกมาให้ได้ยินอย่างชัดเจน ฟังว่าสภาพร่างกายของ เขาน่าจะมึปัญหาจริงๆ

“เข้าเรื่องเลยก็แล้วกัน ผมมีเวลาไม่มากแล้ว ผม...กำลังจะตาย...”

ประโยคล่าสุดที่เพิ่งได้ยินทำเอาทุกคนในห้องหันมาสบตากันโดย ไม่ได้ตั้งใจหมาย เทียนกลางเฝยหน้าขึ้นมองहरินสาว แต่เขากลับอันตรธาน ไปจากจุดที่ยืนอยู่เมื่อครู่เสียแล้ว มีเพียงคนรับใช้ในชุดยูนิฟอร์มไวร์สนิม ของहरินแจ้งผู้เดินชักแถวถือถาดเครื่องดื่มมาให้บริการแก่แขกเหรื่อทุกคน อย่างเงียบๆ

“อย่าเพิ่งตกใจกันไปครับ ผมยังไม่ตายในวันสองวันนี้แน่ และอาจ จะมีโอกาสรอดถ้าทุกท่านให้ความช่วยเหลือผม”

เทียนกลางกำหมัดแน่น เขาเดาเจตนาของมหาเศรษฐีเฒ่าออกทันที ว่าเหตุใดจึงต้องการเครื่องรางมนุษย์แบบที่อเล็กไซเพิ่งพูดไป เพราะ เครื่องรางมนุษย์ หรือตุ๊กตามนุษย์ คือสิ่งเดียวที่จะพลิกฟื้นชะตาคนใกล้ ตายให้กลับคืนมาได้ พิธีกรรมนี้เป็นศาสตร์มืดที่แทบจะสาบสูญไปแล้ว เพราะวิธีการช่างโหดร้ายทารุณและผิดศีลธรรมอย่างที่สุด

ว่าง่ายๆ ก็คือชีวิตแลกชีวิต สั่งเวยชีวิตคนอื่นเพื่อต่ออายุขัยให้ตนเอง นั้นละ

ดูท่าहरินแจ้งผู้คงจนตรอกจริงๆ ถึงได้เลือกใช้วิธีชั่วช้าเช่นนี้

ชายหนุ่มพยายามสะกดใจไม่ลู่พรวดพราดเดินออกจากห้องไปเสีย

เดี๋ยวนั้น หากเขาทำอะไรบูมบ้ามไปตอนนี้ เขาอาจไม่มีทางรู้ว่าหลินเจิ้งหู่วางแผนจะทำอะไรกับซาซ่า และเขาคงไม่อาจหาหนทางช่วยเหลือเธอได้

“ทุกท่านคงได้รับเอกสารจากเหรินฮ่าวกันครบแล้ว ในนั้นจะมีรายชื่อและข้อมูลส่วนตัวของคนที่ผมอยากให้พวกคุณช่วยกันตามหาตัวให้พบแล้วพามาหาผมที่นี่”

“ถ้าแค่ตามหาคนธรรมดา นายท่านหลินคงไม่ต้องเรียกใช้พวกเรากระมัง” เสียงหนึ่งดังขึ้นจากมุมมืด “คุณแค่ไม่อยากมือเปื้อนเลือดเองมากกว่า คิดว่าพวกเราไม่รู้หรือว่าคุณต้องการเครื่องรางมนุษย์มาทำอะไรเรื่องสกปรกแบบนี้ ผมไม่ขอยุ่งเกี่ยวกับพวกคุณนะ”

พูดจบเจ้าของเสียงก็ลุกขึ้นยืนทันที แสงสว่างจากหน้าจอส่องให้เห็นโฉมหน้าของชายหนุ่มวัยสามสิบปีตอนต้นร่างๆ เขาตัวโตเกือบสองเมตรและตัดผมทรงสกินเฮด เผยโครงหน้าและกะโหลกศีรษะหุ่ยสวยสมบูรณ์แบบชวนมอง เทียนหลางกระตุกยิ้มซิดซาเมื่อมองฝ่าความมืดไปแล้วเห็นหน้าโจทก์เก่าเต็มตา

อ้าปากที่ไรเป็นได้พูดแต่เรื่องคุณธรรมจอมปลอมแบบนี้ มีแค่คุณันเดว^๑จากบราซิลอย่างไ้เวอร์มาเตอูเท่านั้นละ!

“ดูเหมือนอาจจะมีหลายท่านเข้าใจจุดประสงค์ของผมผิดไปนะครับ” หลินเจิ้งหู่ที่อยู่ในจอเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเจือความอ่อนล้า “เป็นเรื่องจริงที่ผมต้องการให้พวกคุณตามหาตุ๊กตามนุษย์ให้ผม แต่ผมรับรองได้ว่าจะไม่มีการอันตรายใดๆ เกิดขึ้นกับใครทั้งสิ้น”

“ไม่มีอันตราย? นี่คิดว่ากำลังหลอกใครอยู่ไม่ทราบ” เสียงของมาเตอูไม่เบาเลย ทำเอาทุกคนที่อยู่ ณ ที่นั้นพากันทำหน้าไม่ถูก “ทุกคนในที่นี้รู้กันทั้งนั้นล่ะว่าชะตาชีวิตของเครื่องรางมนุษย์ต้องจบลงอย่างสยดสยองแค่ไหน”

^๑ คุณันเดวในภาษาโปรตุเกส หรือคุณันเดโรในภาษาสเปน หมายถึง ซาแมนหรือหมอผีตามแบบวัฒนธรรมละติน

“ถ้าเป็นก่อนหน้านี้สักสี่หรือห้าปีสิ่งที่คุณพูดคงไม่ผิด แต่ด้วยสังขารตอนนี้ของผม ต่อให้ใช้เครื่องรางมนุษย์เป็นร้อยคนก็คงรังชีวิตไว้ได้อีกไม่นาน ผมแค่อยากมีโอกาสมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกสามสี่เดือนเท่านั้น”

หลินเจิ้งหู่ตอบกลับแทบจะในทันที เทียนหลงเดาว่าในโรงพยาบาลนครขนาดย่อมนี้คงมีไมโครโฟนติดตั้งอยู่หลายที่ และต้องเป็นไมโครโฟนที่มีประสิทธิภาพดีเยี่ยมทีเดียว คนในจอถึงได้ยินเสียงคนที่อยู่ในห้องนี้ชัดเจน และรวดเร็วพอที่จะโต้ตอบกันอย่างทันทีทันใด

“ไม่สิ...เปล่าๆ อาจจะมีเครื่องดักฟังติดอยู่ทุกที่ในศาสนาก็เป็นได้

คนระดับหลินเจิ้งหู่ย่อมไม่ธรรมดาอยู่แล้ว เขาต้องเตรียมการมาล่วงหน้าเป็นอย่างดี ดังนั้นถึงสังเกตการณ์เจียบๆ โดยไม่ออกความคิดเห็นคือทางเลือกที่เหมาะสมและดีที่สุด ณ เวลานี้ อย่างน้อย...ก็จนกว่าจะเข้าใจจุดประสงค์ทั้งหมดของไอ้เศรษฐีเผ่าเสียก่อน

“ในเมื่อรู้แล้วว่าเครื่องรางมนุษย์ใช้ไม่ได้ผล แล้วยังจะตามหาพวกเขาทำไม” มาเตอูถามสิ่งที่ทุกคนสงสัยอยู่ในใจ แต่ไม่กล้าพูดออกไปตรงๆ เพราะเกรงอิทธิพลของหลินเจิ้งหู่ “เท่าที่ผมรู้ วิธีการใช้เครื่องรางมนุษย์มีเพียงวิธีเดียว”

ชายหนุ่มลากนิ้วโป้งจากลำคอด้านซ้ายไปยังด้านขวาเป็นสัญลักษณ์แทนคำว่า ‘เชือด’ บรรยาการในห้องพลันเจียบงันและฮึดฮัดขึ้นมาโดยอัตโนมัติ...ทุกคนในที่นี้รู้ดีว่าพิธีกรรม ‘ชีวิตแลกชีวิต’ นี้มีขั้นตอนน่าสะพรึงเพียงไร ถึงกลายเป็นสิ่งที่ต้องห้ามในหมู่ผู้ใช้ไสยเวทมายาวนานหลายร้อยปี เพียงแค่เอ่ยถึงมันก็ถือว่าเป็นความผิดอย่างร้ายแรงแล้ว

“ผิดแล้ว ที่จริง...มีอีกวิธีหนึ่ง” หลินเจิ้งหู่โหวลๆ ก่อนจะพูดต่อด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง “จากตำราโบราณที่ชินแสรู้ไว้ก่อนเสียชีวิต ยังมีวิธีการดูดซับไอชีวิตของเครื่องรางมนุษย์โดยไม่จำเป็นต้องแลกชีวิตกัน ขอแค่ให้อยู่ใกล้ๆ กันในรัศมีที่กำหนดไว้เพียงพอแล้ว เมื่อครบกำหนดเวลา ผมจะส่งเครื่องรางมนุษย์กลับบ้านอย่างปลอดภัยทุกคน”

“ดูตลกไปเอ? วิธีนี้ไม่เคยได้ยืนมาก่อนเลยวะ”

อเล็กไซฉินหันกลับมาหาเทียนหลางที่นั่งเงียบเฉยไม่ตอบรับใดๆ ทั้งสิ้น ปลายนิ้วเรียวยาวจิกกระดาดเอกสารที่วางบนตักโดยไม่รู้ตัว เขารู้จักชินแสมู่อิงที่หลินเจิ้งหู่เพิ่งกล่าวอ้างถึงเป็นอย่างดีพอที่จะรู้ว่าคนหวงวิชายิ่งชีพอย่างไอ้เผ่านั้นไม่มีทางทิ้งตำราล้ำค่าใดๆ ไว้ให้ใครทั้งสิ้น มู่อิงยินดีที่จะกลืนตำราลงท้องแล้วลงหลุมไปด้วยกันดีกว่าแพร่พรายวิชาให้คนอื่นรู้ ต่อให้เอาเงินมากองตรงหน้าก็ซื้อเขาไม่ได้

คำถามคือ...หลินเจิ้งหู่ได้ตำราที่อ้างถึงนั้นมาด้วยวิธีใด เกี่ยวข้องกับการตายอย่างปริศนาของมู่อิงที่ใครๆ ลือกันมานาน้อยแค่ไหน

“ก็ถ้าทำแค่นั้นจะเชิญพวกเราทำไมกันเล่า จ้างนักสืบเอกชนให้ไปเชิญคนพวกนั้นมาก็ได้ มหาเศรษฐีระดับคุณยื่นข้อเสนองามๆ ให้พวกเขา มีหรือจะกล้าปฏิเสธ”

เทียนหลางฟังมาเตล็ดหูตึงตรงนี้แล้ว ออดทิ้งไม่ได้ที่ภาษาจีนของไอ้หมอนี่พัฒนาขึ้นจากครั้งสุดท้ายที่พบหน้ากันเมื่อหลายปีก่อนมาก แถมยังชัดเจนแจ่มแจ้งชนิดถ้าไม่เห็นหน้าก็คงคิดว่าเจ้าตัวเป็นคนจีนแท้ๆ ด้วยซ้ำไป

“ตรงนี้จะครับที่ผมจะต้องขอพึ่งนักไสยเวทชื่อดังอย่างทุกท่าน” หลินเจิ้งหู่เค้นเสียงพูดจนเส้นเลือดที่ลำคอโป่งโปน เขาดูป่วยหนักมากจนเหมือนพร้อมจะสิ้นลมได้ทุกวินาที “รายชื่อที่ทุกท่านมีในมือล้วนต่างเพศ ต่างอายุ ต่างเชื้อชาติ สิ่งเดียวที่ทุกคนเหมือนกันคือมีสภาวะธาตุในร่างกายพิเศษกว่าคนทั่วไป และความพิเศษนั้นจะช่วยยืดอายุของผมได้ชั่วระยะเวลาสั้นๆ พอให้จัดการเรื่องสำคัญได้”

“เดี๋ยวก่อนนะครับ ไม่ใช่ว่าเครื่องรางมนุश्यจะต้องมีวันเดือนปีเกิด และเวลาตกฟากสมพงศ์กันกับคนที่ต้องการทำพิธีเปลี่ยนชะตาหรือครับ สภาวะธาตุต่างๆ ไม่เกี่ยวข้องกับพิธีนี้เลย”

อีกเสียงหนึ่งดังขึ้นจากมุมห้อง เจ้าของเสียงไม่ได้ยืนขึ้น เทียนหลาง

จึงมองไม่เห็นว่าเขาเป็นใคร รู้เพียงแต่เขาพูดถูกเรื่องของเครื่องรางมนุษย์ว่า จะต้องมีการคำนวณอย่างละเอียดว่าพื้นดวงของเครื่องรางมนุษย์หรือ 'ตุ๊กตา' ที่จะนำมารับเคราะห์และโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ ไปจากผู้ต้องการทำพิธีสลับดวงชะตา เป็นพิธีที่ทั้งโหดร้ายและอันตราย ในชีวิตของคนหนึ่งคนจะทำพิธีได้เพียงครั้งหรือสองครั้งเท่านั้น เพราะไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะหาคนที่ชะตาเหมือนกันจนแทบจะเป็นหนึ่งเดียว และที่ยากไปกว่านั้นก็คือการหาคนที่ใจคอโหดเหี้ยมพอที่จะยอมประกอบพิธีให้ได้

"รายละเอียดปลีกย่อยเหล่านั้น ผมจะแจ้งให้แก่คนที่ยอมรับทำงานนี้ทราบเท่านั้น"

คนบนรถเข็นโบกมือเบาๆ ภาพบนหน้าจอก็เปลี่ยนเป็นรูปถ่ายของบุคคลต่างๆ ที่อยู่ในเอกสารที่ได้รับแจกมาตอนแรกวนเวียนสลับกันไปทีละรูป เทียนกลางชบครามแน่นเมื่อรูปของสาวน้อยลูกครึ่งปรากฏขึ้นพร้อมกับเสียงผิวปากของผู้มีอาคมรุ่นหนุ่มดั่งขึ้น

หน้อย...ไฉ่พวกเวร!

แต่เขาก็พอเข้าใจความรู้สึกของผู้ชายด้วยกันอยู่หรอก ภาพใบหน้างามหยาดเยิ้มของสาวน้อยวัย ๒๐ ปีผู้นั้นน่าดูน้อยอยู่เมื่อไหร่กันเล่า ยิ่งเป็นภาพขยายใหญ่เต็มจอแบบนี้ด้วยแล้ว ยิ่งเห็นความเปล่งปลั่งของวัยสาวชุดถนัดตา

ให้ตายเถอะ ถ้ายังไม่ได้ถอนหมั้นกัน ทุกอย่างที่กำลังสร้างรูปขึ้นมาเป็นเธอก็คง...จะเป็นของเขาทั้งหมด!

เทียนกลางเบนสายตาไปทางอินพลาแสงสลัดความรู้สึกหวงแหนเหมือนเป็นเจ้าของเธอทิ้งไปอย่างรวดเร็ว มันเป็นเพียงอารมณ์ชั่ววูบเท่านั้นละน่า เขาตัดสินใจผลักเธอออกจากวงจรชีวิตไปแล้วและเขาไม่เปลี่ยนใจแน่

"ผมต้องการให้พวกคุณหาทางพิสูจน์เรื่องธาตุพิเศษของคนที่อยู่ในรายชื่อให้ผมหน้อย ถ้าหากคนไหนมีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่ผมต้องการจริงๆ และพวกคุณพาตัวมาส่งให้ผมที่นี่ได้ ผมจะมีค่าเหนื่อยให้พวกคุณ

คนละหนึ่งร้อยล้านดอลลาร์ ผมหมายถึงหากพามาให้ผมหนึ่งคนก็รับไป
หนึ่งร้อยล้านดอลลาร์ สองคนก็สองร้อยล้านดอลลาร์”

สิ้นเสียงพูดของหลินเจิ้งหู่ เหล่านักไสยเวทก็พากันส่งเสียงฮือฮาดัง
ลั่นห้อง แม้จะรู้ว่ามหาเศรษฐีระดับหลินเจิ้งหู่ร่ำรวยล้นฟ้า แต่ไม่คิดว่าจะ
ยอมจ่ายไม่อั้นถึงขนาดนี้

“ยอมทุ่มเงินขนาดนี้แสดงว่าในรายชื่อเหล่านี้อาจจะมีคนที่มีความ
พิเศษที่อยู่ออกไปไม่กี่คนสินะ” มาเตอูที่ยังคงยืนกอดอกมองจอฉายภาพยนตร์
อยู่เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ซึ่งหมายความว่าคนที่รับงานนี้อาจจะต้อง
แข่งขันกัน”

และอาจจะ ‘เปิดศึก’ ฆ่าแกงกันเพื่อแย่งชิงตามนุษย์ด้วย

“ผมไม่เคยคิดอยากให้คุณต้องมาแข่งขันกันเลย แต่อย่างที่บอก
เวลาของผมเหลือน้อยมาก หากไม่ใช้วิธีนี้ ผมอาจจะไม่มีวาสนาได้เห็นหน้า
ลูกชายที่กำลังจะเกิดในเดือนหน้า”

คำว่า ‘ลูกชาย’ ที่เพิ่งหลุดพ้นริมฝีปากของเศรษฐีเม่อออกมา นั้นสยบ
เสียงพูดคุ้ยในห้องให้เงียบกริบได้แทบจะในทันที ใครๆ ในแวดวงสังคมชั้น
สูงของเซี่ยงไฮ้ล้วนรู้ว่าหลินเจิ้งหู่เป็นมหาเศรษฐีไร้ทายาท ถึงเขาจะแต่งงาน
มาแล้ว ๔ ครั้งและมีบรรดาสาวงามที่เลี้ยงดูไว้อย่างลับๆ อยู่หลายคน แต่
เขาไม่เคยมีบุตรกับผู้หญิงคนไหนทั้งสิ้น ถึงขนาดมีคนเล่าลือกันไปทั่วว่า
ตระกูลหลินถูกสาปแช่งให้ไร้ทายาทสืบสกุลด้วยซ้ำ แล้วจู่ๆ ก็มีลูกที่กำลัง
จะลืมตาดูโลกโผล่มาเสียเฉยๆ แบบนี้ ไม่แปลกเกินไปหน่อยหรือ

“พวกคุณคงประหลาดใจเรื่องลูกชายของผม” หลินเจิ้งหู่กลับมา
ปรากฏตัวที่หน้าจออีกครั้ง “ตอนที่ผมรู้ว่าเขาอยู่ในท้องแม่ของเขา อาการ
ป่วยของผมก็เริ่มแยลงทุกที ผมลองรักษามาทุกวิธี ทั้งกับแพทย์เฉพาะทาง
ชื่อดังระดับโลก ทั้งใช้วิทยาการทางการแพทย์ที่ทันสมัยที่สุด ไม่มีวิธีไหน
ได้ผลทั้งสิ้น ความหวังเดียวของผมในตอนนี้เป็นคือเครื่องรางมนุญย์ อย่างที่
ผมเพิ่งพูดไป ผมขอเวลาลี้ๆ แค่อสามหรือสี่เดือนเท่านั้น ขอแค่...ได้เห็น

หน้าลูกแล้วก็จัดการเรื่องมรดกต่างๆ ให้เรียบร้อย”

“ขอโทษที่ต้องขัดจังหวะเรื่องซาบซึ่งกินใจของคุณนะคุณหลิน แต่ผมก็ยังไม่อยากมีส่วนร่วมเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่ดี ผมไม่เชื่อว่าตุ๊กตามนุษย์จะไม่ได้รับอันตรายใดๆ อย่างที่คุณว่า ในโลกนี้ไม่มีสิ่งใดที่ได้มาโดยไม่มีการแลกเปลี่ยนที่สมน้ำสมเนื้อหรอก การที่คุณร้องขออายุขัยเพิ่มทั้งที่ควรจะต้องจบลงไปแล้ว ก็เท่ากับว่าคนอื่นก็ต้องเสียอายุขัยของตัวเองให้คุณ”

“ผมไม่ได้ขออายุขัยสี่เดือนของพวกเขาเปล่าๆ ผมยินดีจ่ายให้อย่างงาม” หลินจึงพูดโดยไม่แสดงอาการขุ่นเคืองใดๆ ทั้งสิ้น “นอกจากนี้ผมยังมีค่าเหนื่อยล่งหน้าให้พวกคุณทุกคน คนละสิบล้านดอลลาร์ ไม่ว่างานครั้งนี้จะสำเร็จหรือไม่ก็ตาม ถือเสียว่าเป็นสินน้ำใจจากคนใกล้ตายอย่างผมก็ได้”

“สินน้ำใจจากคนใกล้ตายนั่นหรอ” มาเตอุหัวเราะเสียงต่ำอยู่ในลำคอ “คุณเป็นคนใจกว้างมากจริงๆ คุณหลิน แต่น่าเสียดายที่ผมคงต้องปฏิเสธที่จะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เงินของคุณซื้อผมไม่ได้”

“แต่เงินของคุณซื้อผมได้นะ” เทียนกลางพูดทะลึ่งขึ้นกลางปล้องเพราะรำคาญท่าทางเต็มเปี่ยมไปด้วยคุณธรรมของไอ้หนุ่มบราซิลเต็มแก่ ขึ้นพล่อยให้เถียงกันอยู่แบบนี้ เขาคงไม่รู้กันพอดีว่าต้องหาทางช่วยซาบอย่างไร “ผมรับงานนี้”

เมื่อมีคนเปิดจากรับข้อเสนอ คนอื่นๆ ก็เลิกกระมิดกระเมี้ยน แล้วทยอยกันยกมือขึ้นแสดงตนว่าพร้อมรับทั้งเงินและงาน อเล็กไซหันกลับมามองเทียนกลางแล้วหัวเราะก่อนจะยกมือเช่นกัน มีเพียงมาเตอุเท่านั้นที่ยืนยันในเจตนาธรรมเดิม เขาหันหลังให้ทุกคนแล้วเดินย้อนกลับไปยังประตูทางเข้า-ออกก่อนจะชะงักฝีเท้าเมื่อสบสายตากับเทียนกลางที่ยังนั่งไขว่ห้างตีสีหน้าไม่รู้ร้อนรู้หนาวอยู่

“ฉันผิดหวังในตัวแกจริงๆ ซ็อน ฉันนึกว่าแกจะเป็นคนที่มีคุณธรรมมากกว่านี้”

“มาพูดเรื่องคุณธรรมกับฉันเนี่ยนะมาเตอู แกน่าจะรู้ว่าฉันสะกดคำ
ที่ว่ามันไม่เป็นด้วยซ้ำไป” เทียนหลงลอยหน้าลอยตารวนกลับ “พอดีฉันหิว
เงินวะ ตั้งร้อยล้าน ใครบ้างไม่ยากได้”

“แกมันทุเรศเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน”

ดวงตาคมกล้ำของมาเตอูจ้องโจทก์เก่าเซม็งอยู่ครู่สั้นๆ ก่อนที่เขาจะ
กระแทกเท้าปึงปังเดินออกจากห้องไป เทียนหลงไม่แม้แต่จะหันกลับไป
มองไอ้ยักษ์เจ้าอารมณ์ จิตใจของเขาจดจ่ออยู่แต่สาวน้อยในรูปถ่าย

ใครจะด่าเขาอย่างไรก็ช่าง เขาจะต้องหาทางกันชาซ่าของเขาออกไป
จากเรื่องบ้าๆ ทั้งหมดนี้ให้ได้!

บทสวดที่ ๓

“มองโกเลีย?”

พัทธพารัตขานั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียงนอน เรือนผมหยักศกลี้น้ำตาล
ยุงเหยิงเพราะถูกปลุกให้ตื่นตั้งแต่ฟ้ายังไม่ทันสว่าง ตาทั้งสองข้างยังลืมไม่ขึ้น
เสียดัวัยซ้ำ

“ใช่ ไปคืนพรุ่งนี้เลยนะลูก นี่แม่จัดกระเป๋ามาให้พลอยบางส่วนแล้ว
พลอยจะเอาของใช้ส่วนตัวอะไรไปเพิ่มก็ดูเอา ส่วนพวกเสื้อขนเป็ดสำหรับ
อุณหภูมิตดลบสามสิบองศาขึ้นไป แม่โทร.ไปขอยืมน้ำฉนี้ให้แล้ว ลูกสาว
น้ำฉนี้เพิ่งกลับมาจากทริปดูแสงเหนือเมื่ออาทิตย์ก่อนพอดี ขาดเหลืออะไร
ก็ค่อยไปซื้อที่โน่นเน้อก็แล้วกัน”

“หา?” มือที่กำลังยกขึ้นขยี้ตาชะงัก หญิงสาวแทบหายใจไม่ลง
ทั้ง ดวงตาหรือปรีอในคราแรกเบิกกว้างอย่างตื่นตกใจ “เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อน
นะคะคุณแม่ เราจะไปมองโกเลียคืนวันพรุ่งนี้หรอคะ”

เธอมองไปยังพื้นที่ว่างกลางห้องนอนก็เห็นกระเป๋าดูเหมือนจะเดินทางขนาดกลาง
เปิดอ้าอยู่หนึ่งใบ ด้านในมีเสื้อผ้าและข้าวของเครื่องใช้จำนวนหนึ่งจัดเรียง

ไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย

“เราที่ไหน พลอยไปคนเดียวต่างหากเล่าลูก”

พรประภาพูดโดยไม่ยอมเงยหน้าขึ้นสบตากับลูกสาวตรงๆ เธอเสทำเป็นหยิบเลื้อกันหนวาลีชมพูตัวเก่งของลูกขึ้นมาพับใส่กระเป๋าและตีลีหน้าให้เป็นปกติที่สุด แม้จะรู้สึกโหวงๆ ในอกจนเกือบควบคุมอาการมือสั่นไม่อยู่แล้ว

“ไปคนเดียว?!” คราวนี้พัตพาร์ตซาร์้องเสียงหลง เธอกระโจนลงจากเตียงมานั่งพับเพียบแต่อยู่ข้างๆ มารดาด้วยสีหน้าเหลวไหลเหมือนถูกหมัดอัปเปอร์คัตของนักมวยมืออาชีพเสยเข้าที่คางจนมันตื้อไปหมด “นี่มันเรื่องอะไรกันคะคุณแม่ พลอยไม่เข้าใจ ทำไมพลอยถึงต้องไปมองโกเลียคนเดียวด้วย”

“ก็ไปเป็นตัวแทนของแม่ไงลูก” พรประภาลอบระบายลมหายใจยาว “พลอยจำคุณปู่อัลตันได้ไหม คนที่เป็นเพื่อนสนิทของคุณพ่อของเราละ ตอนนั้นเขาป่วยหนักมาก อาการไม่ดีเท่าไร ญาติทางฝั่งนั้นติดต่อมาว่าคงเหลือเวลาอีกไม่มาก ถ้าไม่รีบไปตอนนี้คงไม่ทัน แต่แม่รีบปากคุณน้ำฉี่เรื่องตัดสินใจงานวันเกิดท่านผู้ว่าไปแล้ว ต้องเสร็จในวันสองวันนี้ แม่ก็เลยยังไปเองไม่ได้ คงต้องให้พลอยบินไปก่อน แล้วแม่ค่อยตามไป”

“คุณปู่อัลตัน? ไม่คุ้นชื่อเลยคะ”

พัตพาร์ตซาร์ึกหน้าเจ้าของชื่อแทบไม่ออกเลยสักนิด ความทรงจำสมัยเดินทางไปเยือนมองโกเลียสมัยยังเยาว์วัยนั้นเลือนรางมาก แฉะ... ตอนนั้นเธออายุเพียงสามสี่ขวบ จะไปจำอะไรได้กันเล่า สิ่งเดียวที่พอจำได้ก็น่าจะเป็นได้นั่งตักใครสักคนขึ้นมาในทุ่งกว้างกระมัง

“เรานี้หน้า คุณปู่อัลตันรู้เข้าเสียใจแย่ ท่านรักและเอ็นดูพลอยมากเลยนะลูก”

มากถึงขนาดจับคู่ให้หมั้นกับหลานชายหัวแก้วหัวแหวนทีเดียวนะ แต่ก็อย่างว่าละ เป็นการหมั้นที่จบไปก่อนที่พัตพาร์ตซาจะรู้เสียอีกว่าตนเองถูก

จับจองไว้ตั้งแต่ยังไม่รู้ความ เธอเองก็เห็นว่าเรื่องมันผ่านมานานมากแล้ว
แถมยังเป็นเรื่องที่ผู้ใหญ่ตกลงกันเองจึงไม่มีความจำเป็นใดๆ ต้องบอกลูก

“ก็พลอยจำคุณปู่คนที่ว่านี่ไม่ได้จริงๆ นี่คะ” พัดพารัตนาฐิสิกษิตินิดๆ
ที่จำอัลตันไม่ได้ แต่ไม่มากมายอะไรนัก “ไม่เอาหรือคะ พลอยไม่ไป
มองโกเลียคนเดียวแน่ พลอยจะรอไปพร้อมคุณแม่”

“ไม่ได้” พรประภาพูดเสียงเบา ทว่าจริงจังและหนักแน่นอย่างที่สุด
“คุณปู่อัลตันถือเป็นผู้มีพระคุณของคุณพ่อเรานะ ถ้าไม่ได้ท่านช่วยเหลือ
งานวิจัยของคุณพ่อก็คงไม่สำเร็จจนได้ตีพิมพ์แน่ๆ แถมยังเป็นงานเล่มที่
ขายดีที่สุดของคุณพ่อด้วย แล้วก็เพราะเงินจากหนังสือเรื่องนี้ที่คุณพ่อแบ่ง
ไว้ให้พวกเราแหละ เราถึงได้มาเริ่มต้นตั้งหลักกันที่เมืองไทยได้ แบบนี้ก็
เท่ากับคุณปู่อัลตันเป็นผู้มีพระคุณของเราหลายๆ ด้วยนะพลอย”

พัดพารัตนาฐิสิกษิตาพูดแล้วนิ่งอึ้งไป นานหลายปีแล้วที่แม่ไม่เคย
เอ่ยถึงพ่อเลยแม้แต่คำเดียว ไม่ว่าจะในแง่ดีหรือแง่ร้าย เธอเดาเอาว่าเป็น
เพราะแม่ยังคงเจ็บปวดเสียใจเรื่องของคุณพ่ออยู่ ทั้งเรื่องการจากไปอย่างไม่มี
วันกลับของคุณพ่อและเรื่องที่ถูกคู่ชีวิตหลอกลงมาตั้งแต่วันแรกที่พบหน้ากัน
เป็นความจริงที่แม่รู้อยู่แล้วว่าพ่อเคยมีลูกกับภรรยาเก่าที่เลิกรากันไปหลาย
ปีก่อนหน้าที่จะพบรักใหม่กับแม่ ที่ไม่รู้ก็คือพวกเขายังไม่ได้หย่าร้างกันอย่าง
ถูกต้องตามกฎหมาย ทำให้แม่ของเธอกลายเป็น ‘บ้านเล็ก’ ไปโดยไม่รู้ตัว
และตอนที่ได้รับความจริง...หัวใจของแม่ก็แหลกสลาย

“เงินนั้นก็ไม่ได้มากมายอะไรเสียหน่อย” หญิงสาวหลบตาลงมองมือ
ที่ประสานกันอยู่บนตักของตนเอง “คุณพ่อแทบไม่ได้ทิ้งอะไรไว้ให้พวกเรา
เป็นชิ้นเป็นอันด้วยซ้ำ”

“พลอย แม่บอกก็ครั้งแล้ว...”

“ว่าอย่าพูดแบบนี้”

พัดพารัตนาฐิสิกษิตาตอบประโยคให้เสร็จสรรพ เรียวปากอึมเข้มแน่นอย่าง
พยายามข่มอารมณ์ เธอไม่เคยเกลียดพ่อ เพราะแม่คอยพร่ำพูดเสมอว่า

เรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างพ่อกับแม่นั้นจะจบลงอย่างไรก็ช่าง แต่ขอให้ระลึกไว้เสมอว่าความรักที่พวกท่านมีให้เธอนั้นจริงแท้โดยไม่ต้องสงสัย

เธอรู้ว่าพ่อรักเธอปานแก้วตาดวงใจ เธอเองก็รักท่านมากไม่ต่างกัน แต่จะ让她ไม่รู้สึกรุ่นเคืองใจต่อสิ่งที่ท่านทำเลยสักนิดจะเป็นไปได้ไม่ว่าไรกันเล่า...

“จะยังงี้ก็เถอะ พลอยจำอะไรเกี่ยวกับมองโกเลียแทบไม่ได้เลย จู่ๆ จะให้พลอยไปคนเดียวได้ยังงั้นกะ” หญิงสาวรีบเปลี่ยนเรื่องพูดเมื่อนึกขึ้นได้ว่าคำพูดของตนเองอาจกระทบจิตใจของคนฟังเข้า “มันจุกทะเลทุกเกินไป พลอยยังไม่ได้ตั้งตัวเลย ไหนจะต้องทำวิชา ไหนจะต้องไปเข้าค่ายอาสา กับเพื่อนๆ อีก”

“พูดอะไรกัน คนไทยไปมองโกเลียไม่จำเป็นต้องขอวิชาเสียหน่อย ยายเด็กคนนี้นี่เรียนหนังสือยังงี้ความรู้รอบตัวไม่มีเลย” พรประภาหยิกแก้มของลูกสาวเบาๆ อย่างเอ็นดู “แล้วไอ้กิจกรรมออกค่ายอาสาไปสอนหนังสือเด็กบนดอยนะ เว้นไว้สักครึ่งสองครึ่งคงไม่เป็นไรมั้งลูก ไหนๆ ก็สอบเสร็จแล้วด้วย ถือว่าเป็นการไปเที่ยวพักผ่อนหลังสอบก็ได้”

“เรามีเงินมากขนาดนั้นเสียที่ไหนกันล่ะคะ ค่าตัวเครื่องบินแพงจะตาย ไหนจะค่ากินค่าอยู่อีก”

พัตพัรตขามองดูมารดาปิดกระเป๋ำด้วยความรู้สึกโหวงๆ อยู่ในอก เมื่อก่อนตอนที่อยู่ปารีส พ่อเดินทางบ่อยมาก แม่จึงต้องรับหน้าที่จัดกระเป๋ำให้เช่นนั้นเสมอจนเรียกได้ว่าเป็นมือวางอันดับหนึ่งด้านนี้ไปแล้ว ทว่าตั้งแต่กลับมาอยู่เมืองไทย เธอก็ไม่เคยมีโอกาสดินทางไกลข้ามประเทศไปไหนอีกเลย ที่เคยไปไกลที่สุดก็เป็นจังหวัดใกล้เคียงในภาคเหนือเท่านั้น

“เรื่องพวกนั้นไม่ต้องห่วงหรอก คุณปู่อัลตันจัดการเรื่องตัวเครื่องบินให้ทั้งหมด ส่วนที่พักก็อยู่กับคุณป้าล่ะ ท่านจะดูแลพลอยเอง เดี่ยวแม่ให้เงินค่าขนมเราติดตัวไปนิดๆ หน่อยๆ เพื่อซื้อของใช้ส่วนตัวก็น่าจะ

พอแล้ว”

“ดูเลพลอย?” หญิงสาวเล็กก็อย่างประหลาดใจ “ไหนคุณแม่ว่าคุณปู่อัลตันป่วยไฉะ พลอยน่าจะต้องเป็นคนดูแลเขามากกว่าสิ แล้ว...ถ้าเขาป่วยขนาดนั้นก็น่าจะเก็บเงินไว้รักษาตัวมากกว่าเอามาซื้อตัวเครื่องบินให้เรา”

“คุณปู่อัลตันไม่ได้ขัดสนเรื่องเงินเลย” พรประภายิ้มเจื่อน ที่จริงควรเรียกว่าเกินระดับมีกินมีใช้ไปมากโขเชียวละ “อย่างที่แม่บอกนั่นละลูก คุณปู่เอ็นดูพลอยจะตาย ท่านก็แค่อยากเจอหน้าพลอยก่อนที่จะอะไรๆ จะสายเกินไปเท่านั้น”

“ถ้าเอ็นดูพลอยขนาดนั้น ทำไมก่อนหน้านี้ถึงไม่ชวนพลอยไปเที่ยวมองโกเลียหรือมาเยี่ยมพลอยที่นี้บ้างละคะ คุณแม่ก็ไม่เคยพูดถึงคุณปู่คนนั้นเลยสักคำ”

“นี่เรคิดว่าตัวเองเป็นสายลับหรือไง ฮี ช่างซักจริง” คนเป็นแม่แสรังหัวเราะกลบเกลื่อน “คุณปู่อัลตันนะติดต่อกับแม่อยู่เรื่อยๆ นั่นละ ท่านเคยชวนพวกเราไปอยู่ที่มองโกเลียด้วยกันตั้งหลายครั้ง แต่แม่ปฏิเสธไป”

แต่ครั้งนี้...คงปฏิเสธไม่ได้อีกแล้ว...

“ชวนไปอยู่ด้วยกันที่มองโกเลีย?” พัดพารัตนาแทบไม่เชื่อสิ่งที่เพิ่งได้ยิน คุณปู่อัลตันคนที่ว่านี้ต้องสนิทกับพ่อของเธอขนาดไหนกันนะ ถึงได้เอ่ยปากเชิญให้แม่กับเธอไปอยู่ด้วย “ทำไมคุณแม่ไม่เคยเล่าให้พลอยฟังเลย”

“ก็มันไม่มีอะไรต้องเล่านี้ลูก แม่ไม่เคยคิดอยากไปรบกวนคุณปู่อัลตันถึงที่โน่นอยู่แล้ว เราสองคนแม่ลูกอยู่กันเองก็พอไหวไม่ใช่หรือไง” พรประภาเอื้อมมือไปลูบศีรษะของลูกสาวอย่างรักใคร่ เธอพยายามเก็บซ่อนความกังวลไว้ใต้รอยยิ้มนุ่มนวลเช่นทุกที “ฟังแม่นะพลอย คุณปู่อัลตันเป็นคนดีมาก ท่านมีน้ำใจให้ครอบครัวของเราเสมอมา ถึงแม้ไม่ได้เจอหน้ากันก็ไม่เคยลืมเราเลย แม่เสียอีกที่แทบไม่เคยถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของท่านเท่าที่ควร คราวนี้ท่านป่วยหนัก แม่ก็ดันมาติดงานสำคัญอีก ถ้าพลอยไม่ไปเป็น

ตัวแทนของแม่ครั้งนี้ แม่ก็คงไม่มีโอกาสได้ตอบแทนน้ำใจของท่านแล้ว”

“คุณแม่พูดแบบนี้จะไม่ให้พลอยปฏิเสธเลยใช่ไหมคะ” หญิงสาวทำหน้าย่ง “คุณแม่ไม่ห่วงพลอยบ้างหรือคะ จะให้พลอยไปมองโกเลียมคนเดียว ทั้งที่ไม่รู้จักใครเลยได้ยังไง”

“พูดเหมือนเราเป็นคนซึ่กัลอย่างนั้นละ เราน่ะแสนอย่างกับอะไร” พรประภาหัวเราะเสียงแผ่วด้วยรู้ว่าพัตพาร์ตซาเริ่มคล้อยตามแล้ว ถึงจะเป็นเด็กดีอรรจน่าหยิกในบางครั้ง แต่โดยพื้นฐานแล้วเป็นคนจิตใจดีมีเมตตา เรียกว่าติดจะซึ่กัลเสียด้วยซ้ำไป “ถ้าซึ่กัลจริงๆ จะกล้ารับของขวัญมาจากคนแปลกหน้าแบบนี้หรือ”

เธอเลื่อนมือลงมาซ้อนจี้ก้นที่หญิงสาวสวมติดคอมานานแรมเดือน หยกเกาะสลักขี้ผึ้งให้ความรู้สึกพิเศษอย่างที่ไม่อาจบรรยายออกมาเป็นคำพูดได้ สงบเยือกเย็น ทว่าทำให้อบอุ่นและปลอดภัยอย่างน่าประหลาด... ตอนแรกที่พัตพาร์ตซานำจี้หยกมาให้ดูพร้อมบอกว่าญาติกับแฟนหนุ่ม ให้มาเป็นของขวัญ คนเป็นแม่ก็รู้สึกไม่ค่อยสบายใจนัก คนเราไม่ควรรับของขวัญจากใครมาเปล่าๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งของมีราคาสูงเช่นนี้ แต่เมื่อโทรศัพท์ทักกลับไปสอบถามญาติแล้วเจ้าตัวเย็นย่นหนักแน่นว่าต้องการให้จี้หยกเป็นของขวัญแก่พัตพาร์ตซาจริงๆ หากไม่รับไว้จะเสียใจมาก เธอจึงต้องยอมเลยตามเลยไปด้วย

จะว่าไป ทำไมญาติถึงให้ของขวัญราคาแพงแก่คนที่แทบไม่รู้จักกันเลยเช่นนี้เล่า...

“เหม...มันเหมือนกันเสียที่ไหนเล่าคะ”

พัตพาร์ตซาทำปากยื่นอย่างแสงนอน เธอรีบดึงจี้หยกคืนมาจากมารดาแล้วเก็บเข้าไปในคอเสื้อยึดอย่างรวดเร็วด้วยกลัวว่าจะถูกสั่งให้นำกลับไปคืนที่ร้าน...ตั้งแต่ได้รับจี้ก้นชิ้นนี้มา หญิงสาวก็สวมมันติดตัวไว้แทบจะตลอดเวลา ไม่ใช่แค่เพราะมันเป็นของมีราคาหรือว่าสวยงามถูกใจ แต่เพราะรู้สึกเหมือนได้รับการปกป้องคุ้มครองจากมันอยู่เสมอ แถมยังมี

เรื่องดีๆ เกิดขึ้นกับเธอดีๆ กันบ่อยครั้ง แม้จะเป็นเพียงเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างรอดจากอุบัติเหตุรถเฉี่ยวชนก็ตามที

“เอาเถอะ อย่ามัวพูดมากอยู่เลย รีบลุกไปอาบน้ำอาบทำได้แล้ว เตียวแม่จะไปซื้อข้าวที่ตลาด พลอยก็ลองเช็กข้าวของดูเอาที่แล้วกันว่าขาดเหลืออะไรบ้าง เรายังพอมีเวลา อยากได้อะไรจะได้ไปซื้อเพิ่มเติมได้”

พรประภาทำอาหารไม่เก่ง ไม่ว่าจะไทยหรือเทศก็ทำไม่ได้เรื่องทั้งสิ้น ดังนั้นอาหารสำเร็จรูปในซูเปอร์มาร์เกตหรือแกงถุงตามตลาดจึงเป็นทางออกที่ง่ายที่สุดแถมยังประหยัดเวลาอีกด้วย

“พลอยยังไม่ได้รับปากว่าจะไปสักคำ” พัดพารัตนาทำหน้าม่อย รู้ในทันทีว่าถูกมัดมือชกเสียแล้ว

“แม่ก็ไม่ได้บอกว่าอนุญาตให้เราปฏิเสธได้นี่” พรประภาดีดจมูกของหญิงสาวเบาๆ “ไปเยี่ยมคุณปู่อัลตันให้แม่หน่อยนะพลอย ถือว่าแม่ขอก็แล้วกัน ทำเพื่อแม่สักครั้งนะลูก”

“คุณแม่...” หญิงสาวพูดไม่ออก ไม่บ่อยครั้งนักที่มารดาจะใช้ท่าทางและน้ำเสียงเช่นนั้นกับเธอ ดูเหมือนคุณปู่อัลตันคนนี้คงเคยมีความสำคัญสำหรับแม่ไม่น้อย “โอเคค่ะ พลอยไปก็ได้ แต่คุณแม่ต้องสัญญาว่าจะมารับตามไป ไม่ใช่ปล่อยให้พลอยไปนั่งหงอยอยู่ที่โน่นคนเดียว”

สุดท้ายเธอก็ต้องยอมจำนนอย่างไม่มีทางเลือก ตอนนี้สิ่งแรกที่ต้องทำก่อนจัดกระเป๋าคือหาวิธีพูดกับเพื่อนๆ อย่างไรไม่ให้บนเรื่องที่ไม่ได้ไปออกค่ายด้วยกัน

“หงอยคนเดียวที่ไหนกันเล่าลูก เตียวหลานชายของคุณปู่อัลตันก็จะมารับพลอยที่นี่แล้วบินไปมองโกเลียด้วยกัน พลอยไม่เหงาแน่ ตอนเด็กๆ สนุกกันอย่างไร บอไร ตัวติดกันเป็นตังเมเลย”

“หลานชาย?” พัดพารัตนาทำหน้าง “คุณปู่อัลตัน...พลอยยังจำไม่ได้เลย นี่มีหลานชายโผล่มาอีกคนหรือคะ”

“ซื่อนไฉ จำไม่ได้อีกละสิ” พรประภาส่ายหน้าอย่างระอาใจ “คนที่

พลอยบอกว่าโตขึ้นแล้วอยากเป็นเจ้าบ่าวให้เขาใจลูก”

“พลอยเป็นผู้หญิงนะคะคุณแม่ ทำไมต้องอยากเป็นเจ้าบ่าวให้ผู้ชายด้วยล่ะคะ” หญิงสาวหัวเราะ

“ตอนเด็กๆ นะ ชื่อนเป็นเด็กผู้ชายที่สวยกว่าเด็กผู้หญิงอีกจ๊ะ” ดวงตาของพรประภาหม่นแสงลงยามนึกถึงอดีตอันไม่หวานคืน “สวยจนพลอยเข้าใจว่าเขาเป็นเด็กผู้หญิงด้วยซ้ำ พลอยติดเขามากนะ บอกอยู่นั่นล่ะว่าโตขึ้นจะเป็นเจ้าบ่าว จะปกป้องไม่ให้ใครรังแกเขา แม่กับพ่อน่ะเข้าใจ”

“มีเรื่องแบบนั้นด้วยหรือคะ จำไม่เห็นได้เลยค่ะ”

พัตพาร์ตชาพยายามนึกเท่าใดก็นึกไม่ออกว่า ‘คนสวย’ ที่มารดากำลังพูดถึงอยู่นี้มีรูปร่างหน้าตาแบบไหน เหมือนมีเมฆหมอกบดบังไว้ไม่ยอมให้เธอเห็นใบหน้าของเขา

“เดี๋ยวพรุ่งนี้เขามาพลอยก็จำเขาได้เองนั่นล่ะลูก” พรประภาหยัดกายขึ้นยืน “ไปอาบน้ำอาบท่าได้แล้ว เดี่ยวแม่จะไปตลาดก่อน สายกว่านี้น้ำเต้าหู้ร้านโปรดของพลอยก็ขายหมดกันพอดี ยิ่งขายดีอย่างกับแจกอยู่”

พูดจบเจ้าของมือแสนอบอุ่นก็ลูบศีรษะของลูกสาวเบาๆ แล้วเดินออกจากห้องไป พัทพาร์ตชามองกระเป๋าดูเส้นทางที่จัดอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยแล้วได้แต่นั่งอึ้ง ทั้งงุนงงและสับสนจนจับต้นชนปลายไม่ถูก ต้องใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะตั้งสติได้ แล้วไปอาบน้ำชำระร่างกายตามที่มารดาบอก

กึ่งกอง...

พัตพาร์ตชายังไม่ทันซับน้ำจากผิวกายให้แห้งดี เสียงกริ่งก็ดังขึ้น หญิงสาวรีบคว้าเสื้อยืดและกางเกงขาสั้นจากตู้มาสวมทับเนื้อตัวที่ยังเปียกชื้นลวกๆ พลังมองผ่านผ้า màn โปร่งบางของหน้าต่างห้องนอนไปยังรั้วไม้เตี้ยๆ ด้านหน้าบ้าน แต่กลับเห็นเพียงเงาคนรางๆ มองไม่ชัดว่าเป็นใคร

“หรือว่าคุณแม่ลืมนักบุญเจ้านัน”

เธอพิมพ์พาลางวิ่งลงบันไดจากชั้นสองตรงไปยังประตูบ้าน แต่ยังไม่

ไม่ทันจะแตะลูกบิดทองเหลืองก็มีมือขาวจัดเอื้อมมาคว้าข้อมือของเธอเอาไว้
เสียก่อนทำเอาเธอสะดุ้งสุดตัว

“อย่าเปิด อันตราย”

หญิงสาวหมุนตัวกลับไปหาเจ้าของเสียงทันควัน แต่ยังไม่ทันได้มอง
หน้าของเขาชัดๆ ร่างระหงก็ถูกดันเข้าไปในช่องว่างแคบๆ ระหว่างผนัง
ห้องรับแขกกับห้องครัวที่มีไว้สำหรับเก็บของ เพียงเผยปากจะส่งเสียง
ร้องขอความช่วยเหลือ ฝ่ามือร้อนจัดก็ตะปบริมฝีปากของเธอเอาไว้แน่น

“อย่าเพิ่งส่งเสียงนะซาซ่า เดี่ยวพวกมันได้ยิน”

พัศพาธชาตวัแข็งทื่อเมื่อได้ยินอีกฝ่ายเรียกตนด้วยชื่อเล่นที่ไม่มีใคร
เรียกนานแล้วนับตั้งแต่บิดาเสียชีวิตไป ตัวของเธอสั่นระริกยามเงยหน้าขึ้น
มองชายหนุ่มแปลกหน้า ทั้งตกใจ ทั้งหวาดกลัวจนแทบบ้า แต่เมื่อมองลึก
เข้าไปในดวงตาสีฟ้าอมม่วงราวดอกพยับหมอกของคนตรงหน้า ความรู้สึก
ก่อนหน้านั้นกลับค่อยๆ สงบราบลงอย่างน่าอัศจรรย์

ข้างเป็นดวงตาที่งามประหลาดเหลือเกิน...

“หายใจไม่ออกเธอ” ชายหนุ่มคลายมือออกนิดหนึ่งเมื่อเห็นว่า
เนื้อตัวที่แนบชิดกันอยู่สั้นนิดๆ “ฉันจะปล่อยมือ แต่เธอต้องสัญญาก่อนว่า
จะไม่ร้องไห้อะ เข้าใจไหม”

หญิงสาวพยักหน้าช้าๆ เหมือนเพิ่งหลุดออกมาจากห้วงภวังค์ เธอ
เพิ่งรู้ตัวในตอนนี้เองว่าเธอพูดกับเธอเป็นภาษาฝรั่งเศสด้วยสำเนียงที่
ไพเราะราวกับเจ้าของภาษาจนแทบไม่น่าเชื่อว่าเธอเป็นคนเอเชียดังที่เห็น
ที่จริงเธอไม่แน่ใจว่าเธอเป็นคนเอเชียแท้ๆ หรือไม่ เพราะสีดวงตาของเธอ
แตกต่างจากคนเอเชียทั่วไป แต่ใบหน้านางงามราวกับภาพศิลปะของเธอไม่มี
ส่วนใดที่ดูเหมือนมีเชื้อชาติทางตะวันตกหรือแขกเจือปนอยู่เลยแม้แต่หย่อม

เธอเหมือน...ภาพวาดของสาวงามจากพุกันจินที่ศิลปินจงใจแต้มสีฟ้า
อมม่วง เทนภาพสะท้อนของมวลบุปผาไว้ในดวงตาวาวเรียววัดเฉยๆ

“คุณ...เป็นใคร...”

คำถามแรกที่หลุดออกมาทันทีที่ริมฝีปากเป็นอิสระทำเอาชายหนุ่มหน้าตึงขึ้นทันตา ริมฝีปากได้รูปแม่นยำๆ อย่างพยายามข่มอารมณ์ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ฟังแข็งแกร่งขึ้นหนึ่งระดับ

“เทียนหลาง แม่ของเธอคงบอกแล้วใช่ไหมว่าฉันจะมารับเธอไปขึ้นเครื่อง”

“อะ...เอ่อ...” พัดพารัดชาพูดไม่เป็นคำ แม้เขาจะปล่อยมือจากริมฝีปากของเธอแล้ว แต่ท่อนแขนแข็งแรงอีกข้างยังคงโอบรัดอยู่รอบเอวของเธอ แนบแน่นเสียดจนร่างกายด้านหน้าแทบจมหายเข้าไปอยู่ในแผงอกของเขา “คุณ...คุณแม่บอกว่าคนชื่อชื่อนี้จะมารับ...”

“ก็ฉันนี่ละชื่อนี้”

เทียนหลางกระซิบแล้วกระซิบวงแขนแนบมากเข้าไปอีก เนื้อตัวนุ่มนวลที่แนบสนิทอยู่กับทัวเขาทำให้รู้สึกคันยุบยิบที่หัวใจอย่างประหลาด เขาหลับตาสูดกลิ่นหอมหวานที่ลอยกรุ่นจากกายของหญิงสาว เธอยังคงใช้เจลอาบน้ำกลิ่นดอกไม้อเลศเหมือนเคย

“อเลศ...ดอกไม้ซึ่งเป็นตัวแทนของรักแรก

ให้ตาย...ผ่านมา ๗ ปีแล้ว เขาก็ยังไม่อาจตัดใจจากใบหน้าเพื่อนคราบน้ำตาของเธอได้เลย...

เขายังคงรู้สึกเช่นเดิมไม่เคยเปลี่ยนแปลง

ซาซ่า...รักแรกของเขา

“เอ๊ะ...แต่เมื่อกี้คุณบอกว่าคุณชื่อเทียนหลาง...”

“อู๋...” ชายหนุ่มยกนิ้วชี้ขึ้นทาบริมฝีปากอึดเต็มของหญิงสาว ดวงตาของเขาหริ่งนิดๆ เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินวนเวียนรอบตัวบ้าน “ตรงนี้ เป็นมุมอับ คนข้างนอกคงมองเข้ามาไม่เห็นแน่”

“นี่...นี่มันเรื่องอะไรกันคะ...” พัดพารัดชามองข้ามไหล่ของเขาไปยังหน้าต่างครีวก็เห็นเงาคนขยับวูบไหวอยู่ด้านนอก “แล้วข้างนอกนั้นใครทำไม่คุณถึงได้บอกว่าอันตราย”

“ถ้ายังไม่อยากตายก็รีบก่อน” ริมฝีปากชุ่มน้ำที่ขยับชิตปลายนิ้วชี้ นั้นทำเอาเขาต้องรีบชักมือหนีราวถูก نابด้วยถ่านร้อนๆ “อย่าเพิ่งพูดอะไรตอนนี้ เดี๋ยวจะอธิบายทีหลัง”

“ตะ...ตาย...”

หญิงสาวหน้าซีด เธอตั้งท่าจะถามต่อ แต่ต้องรีบหุบปากจับเมื่อเห็น เทียนกลางซึ่งตาตุ่มไล่ เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าแจ็กเก็ตยื่นสีดำแล้วหยิบ ตึกตากรูปร่างหน้าตาพิลึกออกมาถือไว้ มันมีขนาดใหญ่ไม่เกินฝ่ามือและตัด เย็บจากหนังสัตว์สีน้ำตาลที่มองเผินๆ อาจดูเหมือนตึกตาขนมปังขิงใน เวอร์ชันสยองขวัญ ดวงตาทั้งสองข้างเป็นกระดุมสีดำเก๋ๆ เย็บติดกับส่วน ที่เป็นใบหน้าด้วยเส้นเอ็นของกวางแบบลวกๆ ไม่ประณีตนัก

พัตพาร์ดซากะพริบตาปริบๆ อย่างงุนงง นี่เขาพกของน่าเกลียดแบบนี้ติดตัวด้วยหรือ อย่างบอกนะว่าคิดจะเล่นตึกตาดอนนี้ ความคิดของหญิงสาวยังไม่ทันขาดห้วง ชายหนุ่มก็โยนมันลงบนพื้น

“กำบัง”

เขาเอ๋อเล็กน้อย ด้วยภาษาที่หญิงสาวไม่เข้าใจ เพียงครูเดียวตึกตา หน้าตาพิลึกก็ขยับลุกขึ้นยืนได้เองราวมีชีวิต มันเดินไปข้างหน้าสองก้าวแล้ว อ้าปากกว้างปล่อยลำแสงสีขาวให้พวยพุ่งออกมาจากปาก แสงนั้นเจิดจ้า ประหนึ่งติดสปอตไลต์อย่างไรอย่างนั้น

“นี่...นี่...ตัวอะไร ตึกตาใส่ถ่านหรือคะ”

รู้ว่าที่ถามไปนั้นโง่มากแค่ไหน แต่จะให้อธิบายว่ามันมีชีวิต ขยับได้เอง หรือไงเล่า!

“นั่นคือผู้ช่วย” คำตอบของเขาสั้นและแทบไม่อธิบายใดๆ เลย

“อะ...ผู้ช่วย?”

พัตพาร์ดซากะทำหน้าเลอหลอ แต่ชายหนุ่มไม่สนใจไขความกระจ่างใดๆ ทั้งสิ้น เขาค้าวข้อมือของเธอแล้วดึงให้ออกเดิน

“เรามีเวลาไม่มาก พาสปอร์ตอยู่ที่ไหน รีบไปหยิบมาเร็วเข้า เราต้อง

เดินทางกันเดี๋ยวนี้เลย”

“หา! เดินทางเดี๋ยวนี้?” หญิงสาวพยายามแกะมือของเขาส่งออก แต่ไม่เป็นผล เห็นนิ้วเรียวยาวรอล้ำเทียมแบบนี้ ไม่คิดเลยว่าจะแข็งแรงราวกรงเล็บเหล็กไม่มีผิด เธอจึงต้องเปลี่ยนมาจิกเข้ากับพื้นปาร์เกต์ขัดมันแทน “เดี๋ยว...เดี๋ยวก่อนค่ะ เราต้องเดินทางกันคืนวันพรุ่งนี้ไม่ใช่หรือคะ”

“เปลี่ยนแผนแล้ว” เทียนหลงตอบด้วยน้ำเสียงติดร่ำคาญนิดๆ เขากระตุกมือเพียงนิดเดียว ร่างบางระหงก็ปลิวตามแรงเขาไปอย่างง่ายดาย “ห้องเธออยู่ชั้นบนใช่ไหม จะหยิบอะไรก็รีบหยิบ”

เขาตึงหญิงสาวให้เดินตรงไปยังบันไดโดยไม่สนใจการดิ้นรนของเธอแม้แต่น้อย

“เรา...เรายังไปไม่ได้ ฉันหมายถึง...เราควรรอคุณแม่กลับมาก่อน...”

ถึงเขาจะบอกว่าตนเองคือซ็อน คนที่มารดาบอกว่าจะมารับเธอไปมองโกเลียด้วยกัน แต่ถึงอย่างไรก็เป็นคนแปลกหน้าที่จู่ๆ ก็โผล่พรวดพราดเข้ามาในบ้านแต่เช้าตรู่พร้อมตุ๊กตาผีไล่ถ่าน จะให้เธอเชื่อใจเขาได้ง่ายๆ ได้ยากยิ่งกว่าอย่างนั้นเลย อย่างน้อยก็ต้องรอให้คุณแม่มายืนยันก่อนว่าเขาคือซ็อนตัวจริง ไม่ใช่คนร้ายหรือว่าคนบ้า!

“คุณแม่ของเธอไม่กลับมาที่นี่แล้ว” เทียนหลงลากพัดพารัดชาถู-ถูกันขึ้นบันไดขึ้นไปได้ในที่สุด “คนของปู่...ฉันหมายถึงท่านอัลตันพาตัวไปไว้ในที่ปลอดภัยเรียบร้อยแล้ว เธอไม่ต้องเป็นห่วง”

“ไม่กลับมาที่นี่แล้ว?” ใบหน้าของหญิงสาวเผือดสีจนไร้สีเลือด “ไม่จริง...คุณแม่ไม่มีทางไปไหนโดยไม่บอกฉันก่อนแน่ ไม่...ฉันไม่ไปกับคุณ!”

เธอรวบรวมเรี่ยวแรงที่มีสละบัดจนหลุดจากการเกาะกุมของชายหนุ่ม แล้ววิ่งจำพรวดนำหน้าขึ้นบันไดไปก่อน จุดหมายของเธออยู่ที่ห้องนอน โทรศัพท์มือถือของเธออยู่ในนั้น เธอต้องล็อกห้องแล้วโทรศัพท์เรียกตำรวจเป็นอันดับแรก จากนั้นค่อยต่อสายหามารดาเพื่อเตือนให้ไปอยู่ที่สถานีตำรวจก่อน อย่าเพิ่งกลับมาที่บ้าน

“ซาซ่า!”

เสียงคำรามดังขึ้นจากเบื้องหลังพร้อมกับวงแขนแข็งแรงรวบเอาบางเอาไว้แล้วยกขึ้นจนปลายเท้าลอยขึ้นจากพื้น มิใช่ที่พัสดพารัตนาจะเดินพรวดไปยอมตกอยู่ใต้อาณัติของคนแปลกหน้าง่าย ๆ เธอทั้งหุบทั้งถองคนที่อยู่ด้านหลังสุดกำลัง แต่ยิ่งหุบเขาก็ยิ่งกดรัดแน่นเข้า แถมยังใช้ฝ่าเท้ากระแทกประตูดังโครมจนลูกบิดหลุดกระเด็นแล้วพาเธอเข้าไปในห้องนอน

“เลิกบ้าได้แล้ว! คิดว่าเรามีเวลาเหลือเฟือนักหรือไง!”

เทียนหลงโยนคนในอ้อมแขนลงบนเตียงอย่างไม้ออมแรงเลยสักนิด เล่นเอาหญิงสาวจุกจนพูดไม่ออก ถึงกระนั้นเธอก็ยังคลานหนีไปนั่งคู้ตัวซุกอยู่กับหัวเตียง

“คุณ...คุณ...เป็นใครกันแน่ พวกคนข้างนอกนั่นด้วย” เสียงของเธอสั้นเทาพอๆ กับร่างกาย เธอพยายามกวาดตามองหาโทรศัพท์มือถือก่อนจะพบว่ามันอยู่บนโต๊ะเขียนหนังสือใกล้ๆ กับผู้ชายแปลกหน้าคนนี้ จบกัน!

“แล้ว...แล้วคุณทำอะไรกับแม่ของฉัน แม่...แม่ของฉันอยู่ที่ไหน”

เพียงแค่คิดว่ามารดาอาจกำลังตกอยู่ในอันตรายไม่ต่างกัน ขอบตาทั้งสองข้างก็รื้นอ่นแล้ว เพียงวินาทีถัดมาน้ำตาก็เริ่มไหลลงมาอย่างสุดที่จะกลั้นเอาไว้ได้

“ร้องทำไมกัน ยายเด็กขี้แย ก็บอกแล้วไงว่าแม่ของเธอปลอดภัยดี ไม่ต้องเป็นห่วง”

เทียนหลงมองดวงหน้าที่เปโระเปื่อนไปด้วยคราบน้ำตาของหญิงสาว ตรงหน้าด้วยความรู้สึกสับสนวุ่นวายใจ...เธอสงสัยว่าในรูปถ่ายที่เห็นวันนั้นมาก...มากจนไม่รู้ว่าจะควรใช้อ้อยคำใดมาอธิบายความงามของหยาดน้ำตาที่กลิ้งลงมาบนแก้มของเธอได้ ดวงตากกลมโตสีน้ำตาลอ่อนตันระริกด้วยความหวาดกลัวยามซ่อนขึ้นมองเขา กลีบปากแดงอิม้สั่นและเผยอขึ้นน้อยๆ คล้ายจะเอื้อนเอ่ยบางสิ่ง ทว่าไม่มีแม้แต่เสียงที่เบาที่สุดเล็ดลอดออกมา

วูบหนึ่งความคิดบ้าๆ ก็บังเกิดขึ้นในเบื้องลึกของจิตใจ เขาอยากลักพาตัวเธอไปเสียเดี๋ยวนี้ ไม่ใช่แค่เพียงหนีจากไอ้เศรษฐกิจอย่างหลินเจิ้ง-หู่ แต่หนีจากสายตาของผู้ชายทุกคนในโลก หากทำได้ เขาจะซ่อนเธอไว้ที่ที่สุดขอบจักรวาล ไม่ให้ใครหน้าไหนได้มีโอกาสเห็นดวงตางดงามของนางกวางซีตื่นตัวนี้อีกเลย

“ฉัน...ฉันไม่เชื่อ...” พัดพารัตนาทำหน้าที่เหยเก “ฉันไม่มีทางเชื่อจนกว่าจะได้คุยกับแม่ก่อน”

“เรื่องมากจริง” เทียนหลงแสรังทำเป็นแยกเขี้ยวทั้งที่เสียงอ่อนลงมากแล้วโดยไม่รู้ตัว เขาหยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋ากางเกงยีนด้านหลัง ออกมากดปุ่มโทร. ด่วนแล้วพูดภาษาหมองโกเสียงลั่นๆ อยู่สองสามประโยค ก่อนจะกดเปิดลำโพงแล้วหันไปทางหญิงสาว “คุณป้าครับ ช่วยพูดกับซาซา ที่ เธอไม่ยอมไปกับผม ตอนนี้ไอ้พวกนั้นเข้ามาในรั้วบ้านแล้ว ถ้าไม่ไปตอนนี้ได้บรล้วยแน่”

“พลอย ได้ยินแม่ไหมลูก”

“คุณแม่!” ทันทีที่ได้ยินเสียงมารดา พัดพารัตนาก็กระโจนพรวดจากเตียงไปยืนตรงหน้าของชายหนุ่มทั้งที่น้ำตายังนองหน้า “คุณแม่อยู่ที่ไหน แล้วมันเรื่องอะไรกันคะ”

“แม่ไม่มีเวลาอธิบายแล้วลูก พลอยฟังนะลูก คนที่อยู่กับพลอยตอนนี้คือซื่อนที่แม่บอกว่าจะมารับลูก พลอยไปกับเขาอะ ไม่ต้องกลัว อยู่กับเขาพลอยจะปลอดภัย”

“เรื่องนั้น...พลอยไม่ค่อยแน่ใจเลยคะ” เธอเหลือบตามองใบหน้าถ่มถึงของเจ้าของโทรศัพท์นั้นคนหนึ่ง เมื่อแน่ใจว่าเขาคงไม่เข้าใจภาษาไทยแน่ๆ แล้วจึงพูดต่อ “นี่...นี่เขาบังคับให้คุณแม่พูดแบบนี้หรือเปล่าคะ หรือว่า...มีคนที่ร้ายคุณแม่...”

เธอจินตนาการเหลวไหลไปถึงขนาดว่ามีคนจ่อปืนสั่งให้แม่พูดอย่างที่ต้องการเสียด้วยซ้ำไป

“ไม่มีอะไรแบบนั้นหรอกลูก แม่ปลอดภัยดี” เสียงของพรประภาสั่น
นิดๆ คล้ายพยายามกลั้นสะอื้น “เอาไว้เราค่อยคุยกันต่อทีหลัง ตอนนี้พลอย
ต้องรีบออกจากบ้านก่อน”

“แต่...แต่พลอยไม่เข้าใจเลย นี่มันเรื่องอะไรกันคะ พลอยงงไปหมด
แล้ว”

“อีกเดี๋ยวก็จะเข้าใจ” พรประภาถอนใจ “จำเอาไว้นะลูก ในโลกนี้
นอกจากแม่แล้ว คนที่เชื่อถือได้ก็มีแค่คุณปู่อัลตันกับซ็อนเท่านั้น ส่วน
คนอื่นๆ ไม่มีใครไว้ใจได้ทั้งสิ้น”

เป็นอีกครั้งที่พัทธพธิดาต้องเงยหน้าขึ้นมองคนที่มารดาบอกว่า
ไว้ใจได้ อย่างไม่ค่อยเชื่อถือเท่าใดนัก

“แต่...” หญิงสาวเม้มริมฝีปากแน่นอย่างลึกลับ

“ไม่มีแต่” เสียงของพรประภาเข้มขึ้น “ตอนนี้ชีวิตของพลอยตกอยู่
ในอันตรายมากกว่าที่ลูกคิด ดังนั้นอย่าไว้ใจใครเป็นอันขาด แม้แต่เพื่อนๆ
ของเราเอง”

“เพื่อนๆ? คุณแม่หมายความว่ายังไงคะ”

พัทธพธิดาทำท่าจะคว้าโทรศัพท์มือถือจากมือของชายหนุ่ม แต่เขา
หมุนตัวหนีแล้วกดตัดสายไปเสียเฉยๆ

“หมดเวลา”

“คุณ! ฉันยังพูดกับแม่ไม่จบเลยนะ”

“จะตายอยู่รอมร่อแล้วยังจะพิรี๊อะไรอะไรอีก” เทียนหลางทำหน้าที่เมีย
“เราต้องไปกันแล้ว หยิบพาสปอร์ตมาแค่อย่างเดียวก็นพอ อย่างอื่นไม่ต้อง
เกะกะ เดี่ยวค่อยไปหาซื้อเอาข้างหน้า เร็วสิ ยืนบื้ออะไรอยู่เล่า!”

หญิงสาวสะดุ้งเมื่อโดนเขาเอ็ดเสียงดู เธอรีบเปิดลิ้นชักโต๊ะเขียน
หนังสือ หยิบพาสปอร์ตใส่ย่ามไหมพรมสีรุ้งใบเก่ง จากนั้นคว้าโทรศัพท์มือถือ
ที่วางอยู่บนโต๊ะ แต่กลับถูกชายหนุ่มแย่งไปเสียก่อน

“โทรศัพท์มือถือไม่ต้องเอาไป เดี่ยวถูกเกะรอย”

“แต่...แต่ฉันต้องติดต่อกับแม่...”

เกาะรอย? เขาพูดอะไรของเขา ทำอย่างกับหนังสายลับไปได้

“เอาไว้ถึงสนามบินแล้วฉันค่อยต่อสายให้คุยกับแม่ของเธอยาวๆ ก็แล้วกัน” เทียนกลางโยนโทรศัพท์ของพัตพาร์ดชาเก็บใส่ลิ้นชักแล้วล็อกกุญแจหน้าตาเฉย “ทำหน้าแบบนี้ทำไม หรือว่าอยากจะทำอะไร. บอกลาคนรักก่อน เราไม่มีเวลาทำเรื่องไร้สาระแบบนี้หรอกนะ”

“ฉัน...ฉันไม่มีคนรักเสียหน่อย” เธอหัวเราะจมอยู่ในความสับสนวุ่นวายใจจนไม่ทันได้เห็นประกายวิบวับในดวงตาของชายหนุ่ม “ฉัน...งงไปหมดแล้วจริงๆ”

“ไม่มีอะไรต้องงงนี่” เทียนกลางเอื้อมมือไปปาดคราบน้ำตาบนแก้มของหญิงสาวอย่างนุ่มนวล “รู้ไว้แค่ว่าต่อจากนี้ไป ฉันจะปกป้องเธอเป็นอย่างดีที่สุดก็พอ”